

ความทรงจำ ของ พ่อ

โดย

ศาสตราจารย์ ท.ว. อีชะรา วาเรียร์

ถอดความจากภาษามาลายาลัม โดย นิลัน
แปลเป็นภาษาไทย โดย อนิตรา โมเซอร์ พวงสุวรรณ

กรรมาธิการสิทธิมนุษยชนแห่งเอเชีย

ความทรงจำของพ่อ

ผู้เขียน	ศาสตราจารย์ ท.ว. อีชะรา วาเรียร์
ผู้แปลเป็นภาษาอังกฤษ	นิตัน
บรรณาธิการภาษาอังกฤษ	นิก ซีส์แมน
ผู้แปลเป็นภาษาไทย	อนิตรา โมเซอร์ พวงสุวรรณ
แบบปก	นิก ซีส์แมน, pusaidad@yahoo.com
รูปเล่ม/ผลิต	พจน์ กริชไกรวรรณ
พิสูจน์อักษร	วาริส
พิมพ์ครั้งแรก	ธันวาคม ๒๕๔๘
จำนวนพิมพ์	๒,๐๐๐ เล่ม
ISBN	๙๗๔-๙๓๗๖๔-๖-๓
ราคา	๗๐ บาท
จัดจำหน่าย	สายส่งศึกษิต บริษัท เคล็ดไทย จำกัด โทรศัพท์ ๐-๒๒๒๕-๙๕๓๖-๔๐

จัดพิมพ์โดย กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งเอเชีย

Asian Human Rights Commission (AHR)

19th Floor, Go-Up Commercial Building

998 Canton Road, Mongkok, Kowloon, Hong Kong, China

โทรศัพท์ : +(852)2698 6339 โทรสาร : +(852)2698 6367

อีเมล : books@ahrchk.net เว็บไซต์ : www.ahrchk.net

เว็บไซต์ไทย : <http://thailand.ahrchk.net>

๒
เกี่ยวกับผู้เขียน
๓

ศาสตราจารย์ ท.ว. อีชะรา วาเรียร์ เกิดเมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๑๙๒๑ เป็นบุตรของนายซิริงกะณูถิล กฤษณะ และนางอีรูวัลลักกะเวอ วาร์เรียห์ โคซุคุที วัระราเชียร์ ที่เมืองเซอร์เปอ เขตตรีชัวร์ รัฐเคราลา ประเทศอินเดีย ท่านมีบทบาทอันแข็งขันในการต่อสู้เพื่อเรียกร้องเอกราชของอินเดีย ในฐานะสมาชิกพรรคโคชินประชาคมณฑลซึ่งต่อมาได้เข้าสังกัดพรรคคอมมิวนิสต์ ท่านเคยเป็นอาจารย์สอนภาษาที่วิทยาลัยเซนต์โธมัส วิทยาลัยเออร์ธากุลัม มหาราชา และวิทยาลัยจิตตอร์ซึ่งเป็นวิทยาลัยของรัฐในเขตตรีชัวร์ นับแต่ราชันผู้เป็นบุตรชายต้องจบชีวิตลงระหว่างการคุมขังของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ศาสตราจารย์วาเรียร์ก็กลายเป็นปากเสียงของผู้ที่ต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชน

หลังจากราชันและระธา วัระราเชียร์ผู้เป็นภรรยาเสียชีวิต ศาสตราจารย์วาเรียร์ยังมีบุตรสาวอีกสองคน คือ รามา และจันตณี

ที่อยู่ :

ศรีวิหาร

ถนนเฮคเค มะธม

ปะภูินจารี ชีระ

ตรีชัวร์ เคราลา ๖๘๐ ๐๐๐

อินเดีย

๒
คำนิยม
๓

ดิฉันมีโอกาสได้อ่านหนังสือ *ความทรงจำของพ่อ* ซึ่งเขียนโดย ศ. ท.ว. อีชะรา วาเรียร์ ในภาคภาษาอังกฤษครั้งแรกเมื่อต้นปี ๒๕๔๘ และรู้สึกดีใจที่หนังสือเล่มนี้ได้ถูกถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาไทยเป็นครั้งแรก โดยยังคงสามารถรักษาอรรถรสและความงดงามของภาษาไว้ได้อย่างดีเยี่ยม หนังสือเล่มนี้คงมิได้มีค่าเพียงวรรณกรรมที่สะท้อนภาพชีวิตมนุษย์ในแง่มุมหนึ่งเท่านั้น หากหนังสือเล่มนี้คือชีวิต คือความจริง คือลัทธิธรรม ที่บอกเล่าเรื่องราวความเจ็บปวด ชมชื่น ความโหดเหี้ยมทารุณที่มนุษย์สามารถกระทำต่อมนุษย์ด้วยกันเอง

ดิฉัน และ ศ. ท.ว. อีชะรา วาเรียร์ คงมีสภาพไม่แตกต่างกันนัก ศ. วาเรียร์สูญเสียบุตรชายอันเป็นที่รัก แต่ดิฉันนอกจากสูญเสียสามีแล้ว ยังสูญเสียพ่อของลูกๆ ๕ คน สูญเสียเสาหลักและผู้นำครอบครัว คงไม่มีใครรู้ว่าสิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดความเสียหายทางจิตใจได้มากมายเพียงใดจนกว่าจะได้ประสบด้วยตนเอง

ในภูมิภาคเหล่านี้ไม่ว่าจะเป็นอินเดีย ศรีลังกา อินโดนีเซีย หรือประเทศไทย ภายใต้ภาพของความเจริญงอกงามทางวัตถุ ลายลักษณ์อักษรที่บอกกล่าวถึงสิทธิมนุษยชนอันน่าภาคภูมิใจ ปฏิญญาสากลต่างๆ ที่บรรดาผู้นำประเทศพยายามอวดอ้างถึงความเป็นสากล แต่ในความเป็นจริง ในมุมมืด

มุมอับของสังคม ยังคงปรากฏร่องรอยของความสูญเสีย คราบน้ำตา และความปวดร้าวของผู้คนอีกมากมายที่ไม่มีโอกาสบอกเล่าให้เพื่อนร่วมโลกได้รับรู้ ไม่เคยได้รับการเยียวยา ไม่เคยได้สัมผัสกับสิ่งที่เรียกว่า ความยุติธรรม สิ่งต่างๆ เหล่านี้แหละคือความเป็นจริงซึ่งผู้คนที่ต้องทนทุกข์ทรมานเหล่านี้ แม้จะตะโกนให้ดังขนาดไหน ก็ไม่เคยได้ยินไปถึงหูของผู้มีอำนาจ

สิ่งที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของดิฉัน และ ศ. วาเรียร์ เกิดขึ้นจากการใช้อำนาจอันไม่ชอบธรรมของเจ้าหน้าที่รัฐ อำนาจที่จะทำอะไรกับใครก็ได้ กลางถนน ในเมืองหลวง ต่อหน้าผู้คนมากมาย อำนาจที่จะทำให้ใครก็ได้หายไปจากครอบครัวและสังคม จากคนที่เขารัก และจากคนที่รักเขา โดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกและความสูญเสียของคนที่อยู่ข้างหลัง ดิฉันนึกถึงภาพของคุณสมชายที่ถูกผลักเข้าไปในรถ ตามคำให้การของประจักษ์พยานในชั้นศาล ดิฉันทราบดีว่าวินาทีนั้นคุณสมชายจะคิดถึงอะไร เมื่อความตายอยู่ใกล้แค่เอื้อม แต่ไม่ว่าจะอย่างไรดิฉันเชื่อว่านักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนอย่างคุณสมชาย ไม่มีวันจะยอมละทิ้งสัญชาตญาณ ความมุ่งมั่น ความหวัง และอุดมการณ์ เพียงเพื่อแลกกับชีวิต ที่สำคัญผู้ที่กระทำความผิดเหล่านี้ ไม่เคยสำนึกถึงความผิดที่ได้กระทำลงไป คนพวกนี้ยังคงเหิมเกริมเพราะมีคนคอยปกป้อง คุ่มครองสนับสนุน และส่งเสริมให้มีการใช้ความรุนแรงมากขึ้นไปอีก ที่สุดการทำให้คนคนหนึ่งต้องหายไปก็เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก โดยไม่เคยมีใครต้องรับโทษ และไม่ต้องมีคนรับผิดชอบ

ในประเทศไทยแม้ภายนอกดูสงบร่มรื่น มีความเจริญก้าวหน้าทางวัตถุ แต่เบื้องหลังความสวยงามนี้ยังปรากฏเงาของความรุนแรงควบคู่ไปด้วย การใช้อำนาจอันมิชอบ การกดขี่ข่มเหง การทรมาน กลายเป็นเรื่องปกติจนผู้คนในสังคมพากันชาชิน ความรุนแรงและการเลือกปฏิบัติระหว่างเจ้าหน้าที่รัฐผู้มีอำนาจ มีอาวุธ กับประชาชนผู้ไร้อำนาจก่อให้เกิดบาดแผลในใจของผู้บริสุทธิ์มากมาย ไม่มีใครรู้ว่าความเจ็บปวดและความขมขื่นจากความสูญเสีย การพลัดพราก และความไม่เป็นธรรมนั้นสร้างความเจ็บช้ำและความทุกข์ทรมานทางจิตใจมากกว่าความตายเสียอีก บาดแผลนี้ยังรู้สึกในใจ

มองไม่เห็น จับต้องไม่ได้ แต่มันจะบอกเล่าและสะท้อนถึงความไม่ชอบธรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมได้เป็นอย่างดี

ดิฉันเขียนคำนิยมของหนังสือเล่มนี้ในขณะที่อากาศกรุงเทพฯ เริ่มหนาว แต่ภายในจิตใจของดิฉันนั้นหนาวเย็นยิ่งกว่า ยิ่งอ้างว้าง โดดเดี่ยว กำลังใจและความหวังในการแสวงหาความเป็นธรรมเริ่มลดลงทุกที ดิฉันถูกร้องขอให้ได้รับความช่วยเหลือแทนที่จะแสวงหาความเป็นธรรม ถูกพยายามทำให้เชื่อว่าความเป็นธรรมไม่เคยมีในโลกนี้ แต่ไม่ว่าจะอย่างไรดิฉันยังเชื่อมั่นเสมอว่า ดิฉันจะต้องได้พบกับสามี และพ่อของลูกๆ อีกไม่วันใดก็วันหนึ่ง ไม่วันนี้ ก็วันหน้า ไม่วันนี้ ก็โลกหน้า ดิฉันเชื่อว่าเหนือกฎหมาย ยังมีกฎแห่งกรรม และกรรมจะสนองผู้ประพฤติกกรรม และท้ายที่สุดดิฉันเชื่ออย่างมั่นคงว่าจะต้องได้พบความยุติธรรมต่อหน้าเบื้องพระพักตร์ของพระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นที่รัก และนิรันดร์

อังคณา นีละไพจิตร

พฤษจิกายน ๒๕๔๔

๒
สารบัญ
๓

เกี่ยวกับผู้เขียน	๓
คำนิยม	๔
คำนำ	๔
ไบตองและโกซาวยังเฟ็ารอ	๑๑
ภาระที่แม่ฝากไว้	๑๖
นายอชุธา เมนอน	๑๙
การเดินทางอันยากเข็ญยังดำเนินต่อไป	๒๓
ค่ายคักคะยัม	๒๔
เมื่อกฎหมายบ้านเมืองต้องถูกสังเว	๓๑
จดหมายจากนาย อ.ค. โกपालาน	๓๔
นายวิศวานถ เมนอนกับ “เรื่องสำคัญ”	๓๔
ตำรวจใจมาร	๔๐
ยกเลิกภาวะฉุกเฉิน	๔๓
หมายเรียกให้ส่งตัวผู้ถูกคุมขังมาศาล	๔๖
การเคลื่อนไหวต่อต้านคดี	๔๘
การพิจารณาคดีที่โคอิมบาตูร์	๕๓
การต่อสู้เพื่อเรียกร้องเงินชดเชย	๕๘
อนุสรณ์แด่ราชัน	๖๒
อย่าลืมภาวะฉุกเฉิน	๖๕
ความพยายามทอย่ามีแก่ใคร	๖๘
จากผู้แปล : ฝนกำลังตก	๗๘

๒ คำนำ ๓

หนังสือบางๆ เล่มนี้ นับเป็นเอกสารที่ให้ความรู้เรื่องสิทธิมนุษยชนมากกว่างานเขียนทางวิชาการจำนวนมากมายมหาศาลที่บังเอิญอัดแน่นอยู่ในห้องสมุดของเราเสียอีก หนังสือเหล่านั้นส่วนใหญ่พิมพ์ในประเทศที่มีสถานการณ์แตกต่างจากอินเดียลิบลิบ และเป็นประเทศที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น หนังสือพวกนั้นจึงเหมาะกับประเทศที่โดยทั่วไปเจ้าหน้าที่ตำรวจมีการรักษาระเบียบวินัย ประเทศที่การสืบสวนด้านอาชญากรรมส่วนใหญ่กระทำอย่างมีประสิทธิภาพ ประเทศที่อำนาจตุลาการโดยรวมไม่มีการคอร์รัปชัน และประเทศที่ประชาชนไม่ได้เห็นนักการเมืองเป็นเพียงนักต้มตุ๋นจอมปลอม

ศาสตราจารย์ฮิซาระ วาเรียร์ บอกเล่าถึงความเป็นจริงอีกด้านด้วยน้ำตาผ่านปลายปากกาของคนเป็นพ่อ การหายตัวไปของลูกชายทำให้ท่านขีดเขียนเรื่องราวได้อย่างคมคายชนิดที่ผู้อ่านจะต้องคล้อยตามด้วยความสะเทือนใจ ท่านได้เล่าถึงความโหดร้าย ความกล้าหาญและความหวังที่ไม่มีวันจางหาย เรื่องของท่านเกิดขึ้นในประเทศอินเดีย แต่นี่ยังเป็นเรื่องของคนอื่นนับล้านๆ ทั่วเอเชีย และในอีกหลายๆ ส่วนของโลก

ผู้ที่ทำงานด้านสิทธิมนุษยชนทั่วโลกจำเป็นต้องได้ยินได้ฟังเรื่องนี้ แต่เป็นที่น่าเสียดายว่าเท่าที่ผ่านมามาจนบัดนี้ประชาคมส่วนใหญ่ที่ว่ำนักกลับ

พยายามหลีกเลี่ยงที่จะไม่เข้าไปสัมผัสกับความเป็นจริงที่เกิดขึ้นทุกวันอย่างใกล้ชิดจนเกินไป ความเป็นจริงที่คนส่วนใหญ่ในโลกถูกบังคับให้เผชิญหน้า ทว่าพวกเขากลับพอใจที่จะจมอยู่กับงานวิชาการว่าด้วยเรื่องสิทธิมนุษยชน ซึ่งเป็นการหลีกเลี่ยงความจริงได้อย่างมั่งคั่งอีกทางหนึ่ง

ศาสตราจารย์วาเรียร์ บรรยายถึงความพยายามอย่างสิ้นหวังและในที่สุดก็ล้มเหลวที่จะช่วยลูกชายของท่านออกจากค่ายกักขังชั่วคราวของตำรวจที่เข้าวันหนึ่งเขาถูกจับไปขังโดยไม่ทราบสาเหตุ สถานที่ที่คุมขังแบบนี้มีอยู่ในหลายประเทศแม้กระทั่งปัจจุบัน นี่คือนสถานที่ซึ่งกฎแห่งชีวิตและความตายแตกต่างจากที่อื่นๆ ของโลกยิ่งนัก มันคือสถานที่ที่ตำรวจชั้นผู้น้อยมีอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดในการตัดสินใจว่าจะจับกุมใคร ด้วยวิธีไหน จะทรมานอย่างไร จะฆ่าทิ้งเมื่อไร และจะจัดการกับศพอย่างไร ยังมีบุคคลอื่นๆ ที่อยู่เหนือคนกลุ่มนี้ ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจระดับสูง นักการเมือง และข้าราชการที่ต้องปกปิดความจริงไม่ให้ครอบครัวของผู้ตกเป็นเหยื่อและสังคมวงกว้างรับรู้ นี่เองจึงเป็นเหตุให้เกิดการสมรู้ร่วมคิดกันกระทำคามผิด ระหว่างตัวผู้กระทำคามผิดเองกับเจ้าหน้าที่ของรัฐคนอื่นๆ เป็นความเกี่ยวพันกันอย่างเหนียวแน่นจนกระทั่งในกรณีนี้ก็ได้สร้างความแตกแยกในกลุ่มผู้กระทำคามผิด ถึงแม้ผู้เป็นพ่อจะรู้จักเจ้าหน้าที่ของรัฐหลายคนเป็นส่วนตัวก็ตาม

นี่ไม่ใช่เรื่องราวที่เกิดขึ้นในสมัยดึกดำบรรพ์ แต่เกิดขึ้นในอินเดียยุคปัจจุบันนี้ เกิดขึ้นในเอเชียยุคปัจจุบัน ทว่าภูมิภาคนี้มีผู้บริสุทธิ์มากมายต้องทนทุกข์เพราะถูกทรมานอย่างโหดร้ายที่สุดและต้องตายไปในห้องขัง นอกจากนี้ยังมีคนอีกหลายพันคนถูกขัง โดยที่เหยื่อส่วนใหญ่ไม่ได้มีพ่อที่มีการศึกษาและกล้าพูดกล้าแสดงความคิดเห็นอย่างพ่อของเด็กหนุ่มที่หนังสือเล่มนี้ต้องการรำลึกถึง เรื่องของเขาก็คือเรื่องของคนที่นั่นพันที่ความทุกข์ ความเจ็บปวดของพวกเขาไม่เคยถูกนำมาเปิดเผยให้สาธารณชนรับทราบ

อินเดียมีการละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจเพิ่มสูงขึ้นมากเมื่อไม่นานมานี้ นื่องค์กรที่ใช้ชื่อว่าคณะกรรมการมาลีมีธได้เสนอให้มีการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมในการแก้ปัญหาอาชญากรรม นี้จะสร้างเงื่อนไข

ที่เลวร้ายยิ่งกว่าสิ่งที่หนังสือเล่มนี้ได้พรรณนาไว้ หากการปฏิรูปดังกล่าวเกิดขึ้นจริง ผู้ถูกกล่าวหาจะไม่ได้รับการคุ้มครองขั้นพื้นฐานตามกฎหมายที่เคยมีให้ การปฏิรูปนี้จะเป็นใบอนุญาตให้มีการทรมาน การจับชีวิตในท้องถิ่น และการหายตัวที่ไหนเมื่อไรก็ได้ การชดใช้ค่าเสียหายที่เหมาะสมจะไม่ใช้สิ่งที่ทำได้ในศาลอีกต่อไป และศาลเองจะกลายเป็นเพียงสถานที่สำหรับการต่อรองที่เต็มไปด้วยการคอร์รัปชัน

นี่คือเรื่องราวแห่งยุคสมัยของเรา เป็นหนังสือที่ใครก็ตามที่ห่วงใยในความหมายที่แท้จริงของคำว่าสิทธิมนุษยชนควรอ่านด้วยความพิถีพิถันพิจารณาอย่างรอบคอบ เป็นหนังสือที่ควรจัดไว้ในรายชื่อหนังสือที่ต้องอ่านของโครงการศึกษาด้านสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตยทุกโครงการ พ่อคนนี้สมควรได้รับการรับฟัง เราทุกคนจะกลายเป็นมนุษย์ที่ประเสริฐกว่านี้หากว่าเราจะได้เรียนรู้อะไรบางอย่างจากประสบการณ์อันเข้มข้นและสะเทือนใจยิ่งของเขา

บาซิล เฟอร์นันโด

ฮ่องกง

เมษายน ๒๐๐๔

ใบตองและโก๋ข้าวยังเผารอ

“ช่วยมอบสิ่งนี้ให้ราชันลูกชายของเราที่ ฉันไว้ใจเธอคนเดียวแหละ”

จากนั้นเธอก็ไม่ได้เอ่ยคำใดออกมาอีก ความตายอันเยียบเย็นเข้าสัมผัสเธอแล้ว

รุ่งขึ้นหลังจากเธอเสียชีวิต ผมจึงกลับไปบนเก้าอี้ยาว

น้ำหนักของเหรียญในถุงที่เธอฝากไว้ยังอยู่ในมือผม

ว่า

วันที่ ๑๐ มีนาคม ๑๙๗๖ ทำเนียบมานโมหันที่เมืองตรีวันดรัมเงียบ
สังกัด บรรยากาศของภาวะฉุกเฉินแผ่ปกคลุมไปทั่วบริเวณแม้
กระทั่งตึกอันเก่าแก่หลังนั้น ซึ่งเป็นบ้านพักของรัฐมนตรีมหาดไทย
แต่ไม่มีชายในชุดสีกากีให้เห็นในบริเวณนั้น

เราไม่ต้องรอนานนักก็ได้เข้าไปในห้องของนาย ค. กรุณากะรัน รัฐมนตรี
มหาดไทย เป็นห้องสุดท้ายที่ผมเคาะประตูเรียก ผมไปที่บ้านพักของนาย
กรุณากะรันเพื่อตามหาราชันลูกชายผม ซึ่งถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับตัวไปจาก
สนามหน้าหอพักนักศึกษาวิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาเขตกาลีกัต มีอีก
สองคนที่ไปกับผมคือ สุเรนทรัน คิษย์เก่าของผมและเพื่อนของเขาซึ่งเป็น
อาจารย์จากเวนนาฟ้า เออร์ណาคูลัม อาจารย์ผู้นี้เป็นเพื่อนสนิทของนาย

กรุณากระรัน

สุเรนทรันกับผมเดินทางออกจากกาฬีกัตแต่เช้าและไปถึงเออร์ณาคุลัมก่อนรุ่งสางของวันรุ่งขึ้น เราใช้เวลาช่วงนั้นอยู่ที่สถานีรถไฟด้านทิศเหนือของเออร์ณาคุลัมบนม้านั่งซีเมนต์ ต่อสู้กับฝูงยุงและสายลมอันหนาวเหน็บรอให้ฟ้าสว่าง ในใจผมร้อนรุ่ม ที่เมืองเออร์ณาคุลัมซึ่งห่างออกไปสามหรือสี่กิโลเมตร แม่ของลูกชายผมกับพี่สาวน้องสาวเขายังหลับอยู่ในบ้าน ไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้น

พ่ออรุณขึ้นเราก็ก็นั่งบ้านของอาจารย์ที่เวนนาคาและเล่าปัญหาของผมให้เขาฟัง เขาตัดสินใจมากับเราทันที ดูเหมือนเขาเองก็รู้สึกกังวลกับเรื่องที่ถูกชายผมหายตัวไป เขาสนิทสนมกับนายกรุณากระรันมากขนาดสามารถเข้าออกนอกในห้องพักต่างๆ ภายในบ้านของรัฐมนตรี นางกัลยาณี-กัตตี อัมมะ ภรรยาของนายกรุณากระรันก็สนิทกับเขาดี เมื่อเราไปถึงตริวันดรัม อาจารย์คนนี้ก็ตรงดิ่งไปที่บ้านพักของนายกรุณากระรันเพื่อเตรียมการนัดหมาย

นายกรุณากระรันทักทายเราด้วยรอยยิ้มกว้าง แต่พอเห็นผมรอยยิ้มนั้นก็เจื่อนไปเล็กน้อย? ช่วงเป็นความคิดที่เหลวไหล ผมปลอบใจตัวเอง

เขาโอบกอดผม “ทำไมไม่เล่าเรื่องนี้ให้ผมฟังแต่แรก? ผมจะได้จัดการให้เรียบร้อยเดี๋ยวนั้นเลยทีเดียวนะ” เขากล่าว ความหวังหนึ่งวาบขึ้นในใจผม

“ชื่อราชันนี่ฟังคุ้นหูนะ ดูเหมือนเขาจะเข้าไปพัวพันกับเรื่องร้ายแรงนี่” เขากล่าวต่อ

ผมกุมมือด้วยอาการเคารพ รู้สึกหวั่นไหวด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่บอกไม่ถูก

“เปล่าครับ เขาไม่มีปัญหาทำเรื่องพรรคนั้นหรอกครับ ตอนที่พวกหัวรุนแรงบุกทำลายสถานีตำรวจที่เมืองคัยยะนะ (ใกล้เมืองกาฬีกัต) เขากำลังไปร่วมงานฉลองยุวชนที่วิทยาลัยฟารูดี เขาเป็นเลขาธิการของชมรมศิลปะของวิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์ที่เขาเรียนอยู่นะครับ” ผมชี้แจง

กรุณากระรันแตะไหล่ผม เสียงของเขาสุภาพอ่อนโยนยิ่ง “ผมจะสอบ

ถามดูแล้วแจ้งให้คุณทราบ จะทำทุกอย่างที่ผมทำได้ นั่นเป็นสายสัมพันธ์ที่เรามีต่อกันไม่ใช่รี?”

ผมพนมมือขึ้นแสดงความเคารพเขาอีกครั้งด้วย ดวงตาผมพรำมัว เพราะแสงแดดที่สนามหญ้าหน้าทำเนียบมานโมตัน เช่นเดียวกับความหวัง เลี้ยวสุดท้ายก็กลางเลือนไปด้วยไซ้ไหมนะ?

วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๑๙๗๖ เป็นครั้งสุดท้ายที่ผมได้พบราชน ตอนนั้นเขาเป็นนักศึกษาปีสุดท้ายของวิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาเขตฉัฐมณฑล ห่างจากกาลีกัต ๑๓ กิโลเมตร ผมเป็นอาจารย์ประจำแผนกภาษาฮินดีของวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และศิลปะที่เมืองกาลีกัตซึ่งเป็นของรัฐ ผมอาศัยอยู่ที่บ้านพักหลังเล็กๆ ชื่อเคราลาภวัน ตรงข้ามกับโรงพยาบาลกลางใกล้มูทาลัคคูลัม ราชนเคยไปพบผมที่นั่นบ่อยๆ ครั้งสุดท้ายเขามาขอเงินนิดหน่อย ผมพบเขาในห้องของผมวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ผมขอให้เขากลับบ้านในช่วงปิดเทอม เขาพยักหน้าตกลง

ผมเกิดที่อีรูลละกาเวอ วาร์เรียม ที่เซอร์เปอ เขตตรีชัวร์ หลังจากแบ่งทรัพย์สินสมบัติของบรรพบุรุษกันเรียบร้อย ผมก็ออกจากบ้านหลังนั้น ย้ายมาอยู่เมืองเออร์ณาคูลัม และสร้างบ้านที่ถนนปรัมภิการ เราตั้งชื่อบ้านหลังนั้นว่า “เศาท์เรอดะนิราย” (มีความหมายว่า มิตรภาพนิเวศ) ผมอยู่ที่นั่นกับภรรยาและลูกสามคน กับน้องสาวผม โคซัมมินี วัลสณูร์และสามีเธอ อชูธา วาเรียร์ เขาเป็นน้องชายของระธา ภรรยาผม และทำงานกับการรถไฟ

วันที่ ๑ มีนาคม ๑๙๗๖ เมื่อผมไปถึงวิทยาลัยตามปกติ ผมจึงได้รู้ว่า ตำรวจจับลูกชายผมไปขัง เพื่อนคนหนึ่งของราชน นายกรรมจันทรันได้โทรศัพท์ไปแจ้งให้ฝ่ายบริหารของวิทยาลัยทราบ ขณะนั้นเวลา ๑๐ โมงเช้า เมื่อได้รับอนุญาตจากอาจารย์ใหญ่ของวิทยาลัย ผมก็รีบไปที่ฉัฐมณฑล

ที่ตั้งและตัวอาคารของวิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์เงียบสงัดราวกับป่าช้า ราชนถูกจับตอนเช้าวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ เขากำลังลงจากรถบัสของ

วิทยาลัยที่สนามหน้าวิทยาลัย หลังกลับจากงานเลี้ยงยุวชนที่วิทยาลัยฟารุคิตำรวจมาตกรอเขาอยู่ที่นั่น ตามข้อมูลที่ได้รับที่แรกเขาถูกนำตัวไปที่กาลีกัด จากนั้นจึงไปที่ค่ายคัคคะยัมซึ่งเป็นค่ายตำรวจที่ตั้งขึ้นเพื่อสืบสวนกรณีการบุกทำลายสถานีตำรวจคัยยะนะ หลายคนบอกผมว่าไม่มีประโยชน์ที่จะไปที่ค่ายคัคคะยัม แต่ผมก็ไป

ค่ายคัคคะยัมตั้งขึ้นในอาคารหลังหนึ่งของคณะกรรมการการไฟฟ้าแห่งรัฐ หลังคามุงด้วยกระเบื้องที่ทำจากแร่ใยหิน มีสระน้ำอยู่หน้าค่าย ทางเข้าค่ายเป็นสะพานไม้สร้างขึ้นชั่วคราว มีตำรวจถือปืนยาวยืนเฝ้าอยู่ ผมพูดกับเขา เขาดูซึ่งงมากแต่ไม่ได้หลุดถ้อยคำหยาบคายออกมากับผมแม้แต่คำเดียว เขาเข้าไปในค่ายแล้วกลับออกมาแจ้งว่าผมไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปข้างใน เขาบอกว่าราชันลูกชายผมอยู่ในนั้นและสบายดี ผมรู้สึกอารมณ์เย็นลงบ้าง แต่บอกเขาว่า “ผมแค่อยากเห็นหน้าลูกชายเท่านั้น” เขายืนตรงหน้าผมราวกับเป็นภูเขา

ผมรู้สึกโดดเดี่ยวจนต้องตะโกนออกไป ผมตะโกนดังมาก

“ผมช่วยอะไรไม่ได้” เขาตอบ จากนั้นสีหน้าเขาก็คล้ำลง

“ฉันอย่างน้อยก็ขอให้ผมได้พบกับท่านไชยราม ปะดิดคาลหน้อยเถอะ” ผมยังยืนกราน นายไชยราม ปะดิดคาลเป็น ‘ผู้กุมอำนาจ’ ของค่ายนี้ และเป็นรองสารวัตรสืบสวนฝ่ายอาชญากรรม

ทำที่ยืนกรานแบบเด็กพูดไม่รู้เรื่องของผมสะท้อนกลับมาจากผิวน้ำในสระผมยืนนิ่งตรงหน้าตำรวจยาม บางครั้งปืนยาวที่เขาถือตั้งตรงก็เอนเอียงไปข้างๆ เขาพยายามไม่ฟังหรือใส่ใจกับผม

ระหว่างรอคอยอย่างโดดเดี่ยวนั้นก้อนสะอื้นวิ่งขึ้นมาจุกคอคอยผม ผมรู้สึกราวกับว่าได้ยินเสียงร้องเรียกว่า “พ่อครับ...” ดังมาจากที่ไหนสักแห่ง ทะลุกำแพงห้องซังของค่ายแห่งนั้น

ผมรู้สึกเหนื่อยและเริ่มเดินกลับ ผมหันกลับไปมองค่ายนั้นอีกครั้ง ตำรวจยังยืนอยู่ที่นั่น จ้องมองมาที่ผม พอเห็นว่าผมกำลังมองเขาอยู่ เขาจึงหันไปมองเนินเขาที่อยู่ใกล้ๆ

หลังพบกับนายกรุณากะรัน นายสะภูริศโคยะ นักข่าวหนังสือพิมพ์รายวัน *มะธูภูมิ* ได้โทรศัพท์มาถึงผม เขาเป็นหนึ่งในลูกน้องคนสนิทของนายกรุณากะรัน ผมพบกับเขาสามครั้งเพื่อสืบหารายละเอียดเกี่ยวกับลูกชายผม “ผมกำลังสืบอยู่” เป็นคำตอบเดียวที่ผมได้รับ แต่ตอนนี้เขาให้ข่าวผมต่างไปจากทุกครั้ง เขาว่าราชันหนีไประหว่างถูกนำตัวไปยังแหล่งกบดานลับของพวกเขา หัวรุนแรง

ผมถามว่าเขาได้ข้อมูลนี้จากไหน

“จากแหล่งข่าวที่เชื่อถือได้” คือคำตอบ ผมรู้ว่าแหล่งข่าวที่ว่าคือ นายกรุณากะรันนั่นเอง เรื่องที่นายสะภูริศโคยะนำมาเปิดเผยทำให้ผมมีความหวังขึ้นบ้าง ขณะเดียวกันมันก็นำเอาเมฆดำแห่งความกังวลตามมาด้วย ผมยังค้นหาต่อไป

ศาสตราจารย์วะหะบุดิน อาจารย์ใหญ่ของวิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์ ได้ไปที่ค่ายตำรวจเมืองคักคะยมพร้อมอาจารย์อีกท่าน นายไชยราม ปะติคคาลได้แสดงพฤติกรรมที่หยาบคายต่อครูอาจารย์ที่แสนดีนี้ นักศึกษาที่ถูกจับพากันแอบมองผ่านช่องหน้าต่างเพื่อจะได้เห็นอาจารย์ใหญ่ของพวกเขา ไม่มีราชันอยู่ในกลุ่มนั้น

ผมเชื่ออย่างมั่นคงว่าราชันต้องกลับมา ผมขอให้ภรรยาเก็บข้าวกับใบตองที่ใช้เป็นจานข้าวไว้ให้เขาเสมอ เขาอาจปรากฏตัวขึ้นเมื่อไรก็ได้ เขาอาจจะหิว ควรมีข้าวสุกเตรียมไว้ที่บ้านให้เขา ไข้แล้ว เขาจะกลับมา เขาต้องกลับมาแน่...

ตกกลางคืนเวลาสุนัขเห่าหรือส่งเสียงโดยไม่มีสาเหตุ ผมจะตื่นขึ้นมา และคอยอยู่ที่ประตูบ้าน...รอฟังเสียงเรียก “พ่อครับ” ผมเปิดประตูทิ้งไว้ แล้วกลับไปล้มตัวลงนอนด้วยความอ่อนเพลีย เสียงสะอื้นว่า “โฮ่เอ๊ยลูกรักของพ่อ” ติดอยู่ในคอผม แต่ผมไม่ควรร้องไห้ ไม่ควรแม้แต่จะปล่อยให้ น้ำตาล้นไหลออกมา เพราะยังมีระธา แม่ของเขาที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย...

ภาระที่แม่ฝากไว้

มี คนชอบถามผมว่าภรรยาผมเริ่มมีอาการป่วยทางจิตหลังเกิด โศกนาฏกรรมกับราชันไซโหม อันที่จริงเธอเริ่มส่งสัญญาณ ความเจ็บป่วยหลังจากลูกสาวคนโตเกิดได้สิบห้าเดือน เธอหายป่วยเพราะการบำบัดด้วยกระแสไฟฟ้าถึงเจ็ดครั้งด้วยกัน ต่อมาเมื่อเธอตั้งท้องลูกคนที่สาม เธอก็เริ่มแสดงอาการป่วยทางจิตอีก แต่หมอบอกว่า เนื่องจากเธอกำลังท้อง จึงไม่อาจรับการรักษาได้ เราจึงหันไปพึ่งยาแผน อยุรเวทแล้วเธอก็ดีขึ้น หลังคลอดลูกเราก็กลับไปใช้วิธีรักษาของแพทย์ แผนปัจจุบันต่อ แต่มันก็ไม่ได้ช่วยอะไร หมอบอกว่า “เธอซาชินกับการถูก ช็อตด้วยไฟฟ้าไปแล้ว” แต่เราก็ยังรักษาเธอต่อไป

เธอไม่รู้เรื่องเศร้าที่เกิดกับราชัน ทุกครั้งที่ผมกลับจากกาลีกัตมาที่ เออร์เนาคูลัม เธอมักจะถามถึงราชันเสมอ ผมต้องโกหกเธอจนแล้วจนเล่า และมันทำให้เธอไม่สบายใจ เธอเริ่มเสื่อมศรัทธาที่มีต่อผมและเริ่มวางตัว แปลกๆ กับคนที่เธอรัก

ในจำนวนลูกสามคนของเรา เธอสนิทกับราชันมากที่สุด ผมคิดว่า เหตุผลข้อหนึ่งคงเป็นเพราะราชันร้องเพลงได้เพราะเช่นเดียวกับเธอ เมื่อไร ก็ตามที่ราชันกลับจากวิทยาลัย เขามักจะร้องเพลงให้แม่ฟังและเธอก็มีความ

สุขมาก เขาจะร้องเพลงก็ต่อเมื่อแม่ของเขาขอเท่านั้น ในวันหยุดพวกเขาชอบจัดงานแสดงดนตรีจินตนาการที่เตียงคืน เธอจะเตรียมเพลงใหม่ๆ ไว้ให้ราชันเสมอ และการที่ราชันเป็นลูกชายโตนของเราก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เธอรักเขามากกว่าใคร

การที่ราชันหายตัวไปนานทำให้เธอทุกข์ใจมาก และพลอยทำให้ผมทุกข์ร้อนไปด้วย เธอหวังจะได้เห็นราชันทุกครั้งที่ผมกลับจากกาสิกด และจะเฝ้าคอยเขาด้วยความกระวนกระวายใจ พ่อรู้ว่าราชันไม่ได้มากับผมสีหน้าเธอจะเต็มไปด้วยความผิดหวัง ความทุกข์ระทมบนใบหน้าเธอยิ่งฝังลึกและดูหมองคล้ำขึ้นเรื่อยๆ เธอเลิกพูดคุยกับคนอื่นๆ และเก็บตัวอยู่ในโลกของความเงียบ บางครั้งเธอกล่าวหาว่าผมไม่รักราชัน เธอไประบายความรู้สึกให้ญาติพี่น้องและเพื่อนฝูงฟังว่านี่คือสาเหตุที่ผมไม่พาราชนมาด้วยเวลาผมกลับบ้าน เธอแอบบ่นว่าผมไม่เคยรักเธอหรือราชันเลย

ขณะเดียวกันเพื่อนของราชันหลายคนก็แต่งงาน วันหนึ่งเมื่อผมกลับมาถึงเออร์นาคูลัม เธอก็ถามผมว่า “เพื่อนๆ ของราชันมีคู่กันหมดแล้ว พ่อเองก็เป็นพ่อคนหนึ่งไม่ใช่รี? พ่อไม่หวังจริงๆ ว่าลูกก็ต้องแต่งงานเหมือนกัน?” “โอ้เอ๊ย ลูกของเราจะตายแล้ว” ผมรู้สึกอยากบอกเธอแบบนั้น แต่ประโยคที่ว่ามันติดอยู่ในคอ ขณะนั้นผมนึกอยากแก้แค้นเธอและโลกทั้งโลก แต่พ่อตั้งสติได้ผมก็บอกว่า “พ่อกำลังพยายามมองหาเจ้าสาวที่คู่ควรกับราชันอยู่ แต่มันก็ไม่ง่ายหรอก แม่ไม่รู้รี?” เธอมักจ้องมองกลับมาด้วยดวงตาอันว่างเปล่าพร้อมกับความรู้สึกไม่เชื่อ

ทุกครั้งที่เพื่อนของราชันแวะมาเธอมักถามถึงเขา เมื่อไม่อาจทนเผชิญหน้ากับเธอได้อีกต่อไป พวกเขาก็เลิกมาเยี่ยม ทุกครั้งที่ผมกลับมาเออร์นาคูลัม เธอชอบขอสตางค์ผม แคสิรูปี เธอเอาไปซื้อขนมปังกรอบให้ราชันโดยเก็บรักษามันไว้อย่างดี ต่อเมื่อขนมมันขึ้นรานันแหละเธอก็เอามันไปให้เด็กคนอื่น ซึ่งก็มักจะแอบโยนทิ้งโดยไม่ให้เธอเห็น

เธอยังชอบสะสมเศษสตางค์ใส่กล่องไว้อย่างดี และจะโกรธมากเวลาคนอื่นไปเปิดกล่องนั้น เธอไม่ไว้ใจใครอีกเลย

ผมเก็บเรื่องที่ราชนหายตัวไปเป็นความลับถึงสี่สิบวัน ทุกครั้งที่ผมกลับจากไปพบนายกรุ่นเกาะรันมา ผมจะเลี่ยงไม่พบหน้าพวกเขา

วันที่ ๓ มีนาคม ๒๐๐๐ แม่ของราชนก็จากผมไปช่วงนิรันดร์ หนึ่งสัปดาห์ก่อนหน้านั้นผมได้ไปเห็นหน้าเธอ เมื่อผมกล่าวคำลา เธอกุมมือผมไว้ทั้งๆ ที่ยังนอนอยู่บนเตียง คำขอร้องอันเจ็บปวดปรากฏขึ้นในดวงตาของเธอราวกับจะบอกว่า “พ่อช่วยพาราชนมาด้วยเวลาพ่อกลับบ้านคราวหน้าได้มั๊ย?” ผมไม่อาจมองหน้าเธอได้ ความรู้สึกผิดเพราะต้องโกหกเธอครั้งแล้วครั้งเล่าตามหลอกหลอนผมไปนานหลายปี หัววันต่อมาผมไปเยี่ยมเธออีก ความตายกำลังเล่นซ่อนหากับเธออยู่ที่ไหนสักแห่งใกล้ๆ แต่เธอจดจำได้ทุกอย่าง

เธอเรียกหาผมแล้วถามว่า “พ่อช่วยทำอะไรให้แม่อย่างได้มั๊ย?”

“ได้ซีจ๊ะ” ผมตอบ

เธอยืนดูเล็กๆ ใส่เหรียญส่งให้ผม มันคือเหรียญที่เธอเก็บสะสมไว้ในกล่องใบนั้น

นายอชฺธา เมนอน

พมกำลังจะเขียนเกี่ยวกับนายอชฺธา เมนอน และบทบาทที่เขามีต่อ โศกนาฏกรรมครั้งนี้ แต่สิ่งที่ผมกำลังจะกล่าวต่อไปไม่ควรไปทำลายความเคารพนับถือที่ชาวมาลาयाลัมมีให้กับนายเมนอนอย่างมาก นั่นมิใช่เจตนาของผมแม้แต่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาไม่ได้มีชีวิตอยู่ต่อไปแล้ว สิ่งที่ผมจะพูดออกมาจึงไม่ควรเกินเลยความจริง แม้แต่คำเดียว ทว่าผมก็ไม่อาจปิดบังสิ่งที่เขาได้กระทำลงไประหว่างที่ผมค้นหาสาเหตุการตายของลูกชายผมเช่นกัน การบันทึกบทบาทของเขาไว้ให้ประจักษ์เท่านั้นที่จะทำให้ผมเป็นคนซื่อสัตย์ต่อข้อเขียนของผม ดังนั้นผมจึงใคร่ขอร้องบุคคลอันเป็นที่รักของนายเมนอนและผู้ที่ยื่นชมเขาทั้งหลายว่าได้โปรดให้อภัยความทรงจำอันขมขื่นของชายเฒ่าคนนี้ด้วย

วัดสิริวุฒละกาเวออันโดงตั้งอยู่ห่างจากตรีชูรีไปสิบกิโลเมตรระหว่างทางไปอิริฎาละกุดะ บ้านของบรรพบุรุษผมอยู่หน้าวัดแห่งนี้ ด้านทิศตะวันออกของวัดเป็นบ้านพี่ชายผม สุลาปาณี วาเรียร์ เขาเป็นผู้ฝึกฝนแนวคิดของคานธีที่ทุกคนรู้จักดี ผมเคยนอนอยู่ที่ระเบียงบ้านชั้นบนของบรรพบุรุษผม นายอชฺธา เมนอนคุ้นเคยกับสถานที่เหล่านี้ดี

คืนหนึ่งในเดือนมีนาคม ๑๙๔๙ ใครคนหนึ่งมาปลุกผมตื่นตอนเที่ยงคืน

พอลืมตาขึ้นก็เห็นนายอชูธา เมนอนอยู่ในสภาพเหนียวล้าสวมเสื้อผ้าเก่าๆ ขาดๆ เขาตุงงนงลับสน ผมคิดว่าน่าจะมีคนอื่นมากับเขาด้วย ตอนนั้น เป็นยุคของทฤษฎีราณาทีพ (The Ranadive Thesis) ในพรรคคอมมิวนิสต์ อินเดีย และพรรคเต็มไปด้วยพลังความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมและการเคลื่อนไหวแห่งยุคสมัย นายเมนอนก็เช่นเดียวกับสหายคนอื่นๆ ที่ต้องหลบซ่อนตัว ตามกฎของขบวนการใต้ดินเขาไม่ควรเดินทางไปไหนโดยไม่มีผู้ติดตาม

“ฉันทนิตำรวจมาจากอันฎีกาเดอ พวกมันกำลังตามล่าฉันทัน ยังไงๆ นายก็ต้องหาที่ซ่อนให้ฉันทันนะ” เขาบอก

ผมรู้สึกประหลาดใจและหวาดกลัวที่เห็นอชูธา เมนอน ผู้ซึ่งปกติมีนิสัยหัวแข็งดีร้นกลับดูสับสนทำอะไรไม่ถูก ผมมั่นใจว่าเขาถูกจับได้ ตำรวจต้องฆ่าเขาแน่ วิธีไล่ล่ามนุษย์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจในสมัยนั้นทำให้ทั้งหมู่บ้านต้องตกตะลึง ผมคิดว่าจะทำอะไรได้บ้างในสถานการณ์เช่นนั้น ผมใกล้ชิดกับขบวนการเคลื่อนไหวของพวกคอมมิวนิสต์ดี และตัดสินใจว่าจะไม่ปล่อยให้ นายเมนอนต้องถูกตำรวจจับ

มะทะวัน วาเรียร์ น้องชายผม และ ค.ว. รามัน วาเรียร์ หลานชายผมอยู่ที่บ้านในตอนนั้น พวกเขา กำลังเตรียมตัวสอบไล่ของโรงเรียนมัธยม และมักจะมิแสงไฟในห้องของเขาจนตึกตื่นทุกคืน ผมเรียกเด็กสองคนมาพบและเล่าให้ฟังถึงความร้ายแรงของสถานการณ์ จากนั้นก็ส่งนายเมนอนไปกับเด็กๆ ให้ไปที่หมู่บ้านปาลาซีใกล้ปุคคาเดอ หมู่บ้านนั้นอยู่ห่างจากอีรูลละกาเวอ พวกเขาต้องผ่านหมู่บ้านวัลละจีราก่อนจึงจะไปถึงที่นั่น แต่เป็นหมู่บ้านที่ตำรวจคอยเฝ้าดูอยู่ มีรถจี๊ปตำรวจวิ่งไปมารอบหมู่บ้าน ตอนกลางคืน และมีตำรวจข่มอยู่ทุกชอกทุกมุม

ผมนอนไม่หลับจนกระทั่งเด็กสองคนกลับมา หลังจากพานายเมนอนไปซ่อนตัวที่ปาลาซี ผมรู้สึกอรันรุ่มคิดถึงผลที่จะเกิดขึ้นหากตำรวจจับตัว นายเมนอนกับเด็กๆ ได้...

มะทะวันและรามันกลายเป็นคนใกล้ชิดของนายเมนอนหลังเกิดเรื่อง

คราวนั้น มะทะวันนั้นถึงกับทำหน้าที่เป็นเด็กส่งสารให้นางอัมมินิ อัมมะภรรยาของนายเมนอน ซึ่งอยู่ที่โกดุงงัลลู ใกล้กับตรีชูรี เราให้นายเมนอนพักอยู่ที่บ้านพี่ชายผม เนื่องจากเขาเป็นคนที่ใช้ชีวิตตามแนวทางของคานธีจึงไม่มีใครสงสัยว่าเขาจะให้ที่หลบซ่อนแก่สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นกลุ่มใต้ดิน

ผมบอกคนในครอบครัวเรื่องที่ราชนหายตัวไปหลังเกิดเรื่องได้สี่สัปดาห์ ก่อนหน้านั้นผมไม่กล้าพอที่จะเผชิญหน้ากับอารมณ์ความรู้สึกที่ครอบครัวผมอาจจะเบียดออกมาหากทราบข่าวนี้ ยิ่งไปกว่านั้นผมหวังไว้ว่าราชนจะต้องกลับมา แม้ความหวังนี้จะขัดต่อความจริงก็ตาม

หลังจากพบกับนายกรุนากะรันที่ตรีวันดรัม ผมกลับไปกาลีกัดด้วยความรู้สึกผิดหวังและหมดศรัทธาตามเดิม ผมผ่านช่วงวันเวลาเหล่านั้นอยู่กับความทรงจำและความฝัน ไม่รู้สึกรู้ว่าเวลาได้ไหลเลื่อนไป เมื่อไรที่ผมรู้สึกอยากพบหน้าภรรยาผมจะกลับไปเออร์นาคูลัม แต่ผมก็ไม่กล้าพอที่จะบอกความจริงกับเธอ ผมแอบโทรศัพท์ไปหามะทะวัน น้องชาย และเล่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้เขาฟัง เราช่วยกันคิดว่าจะทำอะไรต่อไปได้บ้าง

นาย ร.ว. รามันคุทที วาเรียร์ ลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่งของเราเป็นผู้นำคนสำคัญของพรรคคอมมิวนิสต์ เขามีศักดิ์เป็นน้องเขยของพี่ชายเรา พี่ชายและน้องชายผมไปพบเขาด้วยกัน เขาแนะนำว่า “ฉันจะเขียนจดหมายถึงนายอชฐา เมนอนฝากนายไป ช่วยเอาจดหมายนี้ไปยื่นให้เขา” มะทะวันรู้สึกโกรธและตอบว่าเขาไม่จำเป็นต้องมีจดหมายแนะนำตัวเพื่อจะพบกับนายเมนอน เขากลับมาด้วยความผิดหวังอย่างแรง

ในเวลาเดียวกันนายวิเลียธ บาลาน (ส่วนใหญ่เรียกเขาว่า ว.บ. เมนอน) คนสนิทของนายอชฐา เมนอน ได้กลับมาที่อูราคามใกล้ตรีชูรีหลังจากไปอยู่ที่มัมไบเสียนาน มะทะวันน้องชายผมไปพบเขา เขาจึงมาพบผมเพื่อซักถามรายละเอียดเกี่ยวกับราชนก่อนจะไปพบนายอชฐา เมนอน พวกเขา

ออกเดินทางไปตรีวันตรัมในวันเดียวกันนั้น และพบกับนายอชุธา เมนอนที่หอประชุมที่นั่น นั่นเป็นครั้งแรกที่คนของผมได้พบกับนายเมนอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ คำตอบที่พวกเขาได้รับจากนายเมนอนสหทัยพรรคคอมมิวนิสต์ผู้มีความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ คือ “ราชันกำลังหลบซ่อนตัว” มะทะวันพยายามโต้แย้งแต่เขายังยืนยันความเห็นของเขาอย่างหนักแน่น ตอนที่มะทะวันกลับมาพบผม เขาน้ำตาคลอ बै้า การปฏิบัติที่ได้รับจากคนที่เขาถือว่าเป็นนักอุดมคติคนหนึ่งทำให้เขาเจ็บปวดมาก

ผมซ้กจะปักใจเชื่อแล้วว่าการค้นหาคงไม่มีวันสิ้นสุด ที่แน่ๆ คือการเดินทางของพ่อเพื่อตามหาลูกชายนั้นเหน็ดเหนื่อยกว่าการที่ลูกชายเดินทางค้นหาพ่อ เพื่อนหลายคนยืนหยัดเคียงข้างผมจนหมดหัวใจ แต่ผมกลับรู้สึกโดดเดี่ยวยิ่งขึ้นวันแล้ววันเล่า ผมเดินเข้าไปในห้องหับชั้นในแห่งความทรงจำอันว่างเปล่าของผม รำร้องเรียกหาราชน ผมผ่านเข้าสู่การค้นหาอันเป็นนิรันดร์ แม้มันจะทำให้ผมรู้สึกอึดอัดแทบขาดใจก็ตาม หลังจากนั้นผมยังได้ไปพบนายอชุธา เมนอน ในฐานะหัวหน้ารัฐมนตรีด้วยสองมือที่กุมกันไว้ อย่างเคารพนบนอบอีกหลายต่อหลายครั้ง

การเดินทางอันยากเข็ญยังดำเนินต่อไป

ท ลังจากน้องชายผมซึ่งทำงานกับการรถไฟถูกย้ายจากรัฐมิชิแกน มาอยู่ที่เออร์เนาคูลัม ผมก็ไม่ต้องกังวลกับเรื่องในบ้านอีกต่อไป และสามารถทุ่มเทเวลาเพื่อค้นหาหลักฐานต่อ น้องชายผมกับภรรยาไม่มีลูก ลูกของผมจึงเหมือนลูกของเขาตั้งแต่ก่อนและเดี๋ยวนี้

ผมค้นหาต่อไปด้วยความช่วยเหลือของนาย ม.ส. มาสเตอร์ ครอบครัวมสเตอร์เป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ที่คนในเขตรีซัวร์จิกดี นาย ม.ส. มาสเตอร์เป็นอดีตครูใหญ่โรงเรียนมัธยมปลายในเซอร์เปอ และชอบช่วยเหลือชาวบ้านในท้องถิ่นทุกคนมาก เขารู้จักนายอชธา เมนอนดี เขามาที่บ้านผมก่อนเราจะเดินทางไปพบนายเมนอนที่ตรีวันดรัมด้วยกัน โคซมีมีนี่ น้องสาวผมศรัทธาในตัวนายเมนอนมาก และจะแสดงออกทั้งทางคำพูดและการกระทำเสมอ เธอหวังว่าเราคงได้ข่าวอะไรเกี่ยวกับราชันบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีนาย ม.ส. มาสเตอร์ไปด้วย ตอนที่เราก่อการเดินทางไปตรีวันดรัมเธอยื่นของห่อเล็กๆ ให้เขาพร้อมบอกว่า “นี่เป็นของบูซาจากวัดหนุมานที่เออร์เนาคูลัม เอาให้ราชันที บอกเขาว่าอาฝากมาให้”

เราพบกับนายอชธา เมนอนที่ค่ายทหาร ซึ่งเป็นบ้านพักประจำตำแหน่งหัวหน้ารัฐมนตรีแห่งเมืองตรีวันดรัม เขารู้จุดประสงค์ที่เราไปเยือนและ

สัญญาว่าจะทำทุกอย่างที่เป็นไปได้ แล้วเขาก็เล่าปัญหาและวิธีกดดันจากรัฐบาลกลางที่เขากำลังเผชิญอยู่ในฐานะหัวหน้ารัฐมนตรีให้เราฟัง เขาดูไม่มีความสุขและขอให้เรากลับมาใหม่ในสัปดาห์หน้า ก่อนลากลับผมขอร้องอย่างถ่อมตัวให้เขาหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับราชันจากนายไชยราม ปะติคคาล ผมแน่ใจว่าเขาเป็นคนเดียวที่สามารถให้รายละเอียดได้

“ไม่ ผมจะไม่ถามนายปะติคคาลหรอก ผมจะพูดกับท่านราชันเลย” เขาตอบ ทุกคนที่รัฐเคราลาารู้ดีว่าสรวัตร์ใหญ่ราชันมีบทบาทต่อเหตุการณ์ที่เป็นกรณีฉุกเฉินน้อยมาก นายไชยราม ปะติคคาลต่างหากคือคนที่ใช้กฎหมายและอำนาจของรัฐไปในทางมิชอบในสมัยนั้น คำตอบของนายเมนอนทำให้ผมหงุดหงิด ผมนึกไม่ถึงว่าคนที่ดำรงตำแหน่งหัวหน้ารัฐมนตรีอย่างนายเมนอนจะพูดออกมาได้ว่าเขาไม่สามารถขอข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อย ไม่ใช่ความรู้สึกไม่พอใจ แต่เป็นความเจ็บปวดในใจที่ผมรู้สึก

สัปดาห์ถัดมาเราก็ไปที่ตริวันดรัมอีก เรารู้ว่านายช.ชนาร์दनัน สมาชิกรัฐสภาพักอยู่ที่โรงแรมตริวันดรัมใกล้กับสำนักงานเลขาธิการ ชาวนี้น่าให้เราดีใจเพราะนายชนาร์दनันเป็นเพื่อนสนิทของผม และผมก็เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ที่ศรัทธาในตัวเขา

ระหว่างการรณรงค์เลือกตั้งปี ๑๙๕๑ ยะวาทราล เนห์รู นายกรัฐมนตรีในขณะนั้น ได้มาที่ตริชัวร์เพื่อกล่าวปราศรัยกับประชาชนที่เวคคิคาเดอ เมดานวันรุ่งขึ้นนายชนาร์दनันก็มาปราศรัยกับฝูงชนในที่เดียวกันเป็นการตอบโต้ นายเนห์รู การปราศรัยครั้งนั้นสร้างความตื่นตะลึงให้คนเป็นจำนวนมาก รวมทั้งตัวผมเอง ผมยังจำได้กระทั่งบัดนี้ นับจากนั้นผมก็กระตือรือร้นที่จะไปฟังนายชนาร์दनันปราศรัย ทว่าลุ่มเสี่ยงที่ขวนฝั้งของเขาก็มีอันต้องถูกทำให้พิกลพิการไปเพราะความโหดร้ายทารุณที่เจ้าหน้าที่ตำรวจกระทำกับเขา มีสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ในเขตตริชัวร์สองสามคนที่ต้องประสบกับความโหดเหี้ยมของตำรวจแบบเขา ผลก็คือชีวิตของเขาต้องสั้นลงไปหลายปีอย่างน่าเศร้าใจ

เมื่อเราพบนายชนาร์दनันและเล่าเรื่องราวให้ฟัง เขابอกเราว่าเขา

ไม่รู้เรื่องนี้เลย เขาขอให้เรารอสักครู่แล้วก็ไปพบนายอชุธา เมนอน เขากลับมาประมาณบ่ายโมงพร้อมเบอร์โทรศัพท์ให้เราติดต่อนายเมนอนวันรุ่งขึ้น ผมโทรหานายเมนอนอย่างคาดหวังเต็มที่ แต่เขายังยืนยันจุดยืนเดิมว่า “ฉันจะไม่พูดกับนายไชยธรรม ปะติคคาล”

ผมขอร้องให้เขาซักถามนายกรุณากระริน

เขาตอบว่า “ฉันจะไม่ถามเขาเหมือนกัน เพราะเขาก็มีแต่จะกุเรื่องขึ้นมาเท่านั้น” แล้วเขาก็ขอให้นาย ม.ส. มาสเตอร์ พานาย ค.ค. มาสเตอร์มาที่ตริวันดรัมด้วย ครั้งต่อไปที่เราไปตริวันดรัมจึงมีนาย ค.ค. มาสเตอร์ไปด้วย วันเวลาได้ผ่านไป ฤดูหนาวเปิดทางให้ฤดูมรสุม สถานการณ์ที่บ้านเลวร้ายขึ้น ภรรยาผมกลายเป็นคนสติเฟื่อง เพื่อน น้องสาวผมกับสามีของเธอ อชุธา วาเรียร์ เป็นคนคอยดูแล อชุธาเอาเมียวางบนไหล่ผม เขาคาดเดาล่วงหน้าถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในการพบกับนายอชุธา เมนอนและบอกผมว่า “อีชะรา ที่ต้องกล้าเผชิญหน้ากับเจ้าหมอนั่นนะ มันจะต้องรับฟัง” ในตาของเขามีน้ำตาเอ่อขึ้นมา

เราต่างนั่งเงียบเมื่ออยู่ในรถไฟ เสียงของเขาสะท้อนอยู่ในหูผมผสมผสานกับเสียงสะท้อนก้องของล้อรถไฟ เป็นเวลาหลายเดือนแล้วนับแต่ผมเริ่มการเดินทางค้นหาลูกชาย ผมเริ่มรู้สึกอ่อนล้าข้างใน ความคิดเริ่มจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ผมก็ยังมีความหวังในตัวนายเมนอน ใบหน้าในความมืดของคืนนั้นกับผมเผ้าและหมวดเครายาวยังแจ่มชัดในใจผม สมัยที่ตำรวจใช้อำนาจอย่างโหดเหี้ยมในหมู่บ้านของเรา เปลวไฟแห่งความปรานีในดวงตาคู่นั้นได้ให้พลังอันยิ่งใหญ่แก่ประชาชนที่กำลังต่อสู้และประสบกับความเดือดร้อน ผมฝันไว้ว่าเปลวไฟน้อยๆ ที่ชาวบ้านจนๆ ที่ยากไร้ที่สุดในรัฐเครลาได้จุดไว้ในใจเขาจะไม่มัววันมอดดับลง ไม่ว่าสถานการณ์ทางการเมืองจะแปรเปลี่ยนไปเช่นไร

เราไปถึงตริวันดรัมแต่เช้าและโทรศัพท์ถึงนายเมนอนตามเบอร์ที่นายชนาร์ตั้นนให้ไว้ ไม่มีคนรับสายจนพักใหญ่ ผมรอที่จะได้ยินเสียงนายเมนอนในที่สุดเขาก็รับสาย นาย ม.ส. มาสเตอร์เป็นคนพูดกับเขา

“เราพานาย ค.ค. มาสเตอร์มาด้วยตามที่นายสั่งไว้หนทีแล้ว เราไปพบนายเดี๋ยวนี้เลยได้มั๊ย?” เขาถาม

“ฉันไม่ต้องการพบ ค.ค. หรือไอ้ **** หน้าไหนทั้งนั้น!” คือคำตอบ ผมไม่เคยรู้จริงๆ ว่าเขาใช้คำอะไรแน่

เขาโกรธและพ่นต่อไปว่า “พวกนายหวังให้ฉันเที่ยวตะลอนไปตามโรงพักทุกแห่งเพื่อค้นหาลูกชายนายงั้นหรือ?”

ผมรู้สึกโกรธและอยากร้องไห้ ผมดึงหูโทรศัพท์มาอย่างไม่ลังเลแล้วพูดกรอกลงไปว่า “ฉันไม่มีวันเข้าใจว่าหัวหน้ารัฐมนตรีจะมีอำนาจจำกัดขนาดไม่สามารถหาข้อมูลจากข้าราชการผู้น้อยได้ ถ้ารู้ยังงั้นฉันไม่มีวันมาหา นายแน่”

เรากลับจากตรีวันดรัมด้วยความรู้สึกเจ็บปวด ผมค้นพบว่าคนที่เคยเป็นผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์แต่กลับเปลี่ยนไปเพราะอำนาจนั้นช่างเป็นเรื่องแปลกประหลาดและไม่อาจเข้าใจได้ นายเมนอนคนที่เคยเคลื่อนไหวไปทั่วรัฐเพื่อสร้างพรรคคอมมิวนิสต์นั้นเป็นคนที่ผมรักใคร่ชื่นชม ทุกวันนี้คงไม่มีใครสามารถหยั่งถึงความศรัทธาที่ผู้คนในรุ่นเราได้ฝากไว้กับคนอย่างเขาได้ นายเมนอนเคยอยู่ในหัวใจของประชาชนคนธรรมดาที่ไม่รู้อะไร ด้วยการโชคชะตาส่งเขาไปในกระท่อมของพวกเราในยามวิกาล ด้วยเสื้อผ้าที่เก่าขาดและใบหน้าอิดโรย ชาวบ้านจนๆ พวกนั้นได้ปกป้องเขาให้พ้นจากเงื้อมมืออันโหดเหี้ยมของตำรวจโดยยอมเอาชีวิตของพวกเขาเองเข้าเสี่ยง

เมื่อผมเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้เพื่อนคนหนึ่งจากพรรคคอมมิวนิสต์ฟัง เขาตอบอย่างเสียดสีกลับมาว่าหากนายเมนอนหลุดจากเก้าอี้หัวหน้ารัฐมนตรีเมื่อไร เขาคงไม่ได้กลับถึงบ้านอย่างปลอดภัยแน่ ผมก็ตอบเขาไปว่าชาวบ้านที่ยากจนของรัฐเขาราลาเป็นคนพาเขากลับบ้านอย่างปลอดภัยมาหลายปีแล้ว

นายอชูธา เมนอนคนที่ผมคุ้นเคยดีคงไม่จำเป็นต้องให้ใครมาเป่าหู ถึงกระนั้นบัดนี้เราทุกคนต่างรู้สึกสงสารสหทัยคอมมิวนิสต์ผู้กล้าหาญคนนั้น เพราะแท้จริงแล้วเขาก็เป็นเพียงสมุนรับใช้คนที่มั่งคั่งศรีต้ากว่าอย่างนาย

กรุณากระรัน วิธีที่นายเมนอนปฏิบัติต่อกรณีของราชนันทำให้ผมเข้าใจยิ่งกว่าที่นายกรุณากระรันทำเสียอีก ผมไม่ได้คาดหวังอะไรมากไปกว่านั้นจากนายกรุณากระรัน แต่ไม่เคยคิดว่าจะได้รับการปฏิบัติเช่นนี้จากนายอชุธา เมนอน ไม่เคยคิดแม้กระทั่งในความฝันของผม

ผมรู้ว่าบันทึกเกี่ยวกับเมนอนชิ้นนี้จะทำให้หลายคนรู้สึกเจ็บปวด แต่ความเจ็บปวดที่ผมต้องเผชิญนั้นมันสาหัสมากยิ่งกว่า ได้โปรดยกโทษให้ผมและเข้าใจเถิดว่าผมเพียงแต่พยายามเรียกร้องความยุติธรรมให้กับสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตเท่านั้น

ค่ายคักคะยม

นายกรุณากะรันเพิ่งจะออกมาอ้างอย่างลอยๆ ว่าขบวนการเคลื่อนไหวของกลุ่มหัวรุนแรงในรัฐเครลานั้นหมดไปแล้วอันเนื่องมาจากวิธีการปกครองของเขา ผมรู้สึกว่าการบุกโจมตีสถานีตำรวจคัยยะนะของพวกหัวรุนแรงเมออิสต์ และวิธีตอบโต้ที่ตำรวจใช้ต่างหากคือสิ่งที่ทำให้นายกรุณากะรันอ้างแบบนั้น

วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๑๙๗๖ คนกลุ่มหนึ่งได้บุกเข้าทำลายสถานีตำรวจคัยยะนะและเอาปืนไปหนึ่งกระบอก ทางกรเลเยทิกทักเอาดี้อๆ ว่าเป็นการกระทำของพวกเมออิสต์-แนกซาไลท์ ตำรวจได้ตั้งค่ายคักคะยมขึ้นโดยใช้โรงเรียนเล็กๆ บนเนินเขาใกล้สระน้ำเพื่อสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับการโจมตีครั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ หลังเกิดเหตุหนึ่งวัน ตำรวจก็เริ่มออกล่าพวกหนุ่มๆ ที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียง เช่น คัยยะนะ คุระซุนเดอ และคักคะยม พวกเขาถูกนำตัวไปที่ค่ายและถูกทรมานอย่างโหดเหี้ยมทารุณ ตำรวจใช้รถตู้ขนคนไปที่ค่ายวันแล้ววันเล่าเป็นเวลาหลายวัน

นายไชยราม ปะติคคาลเป็นผู้มีอำนาจรับผิดชอบการสืบสวนและดูแลค่ายแห่งนี้ รองสารวัตรสืบสวนฝ่ายอาชญากรรมคนนี้ผ่านการอบรมจากหน่วยสืบสวนสกอตแลนด์ยาร์ดของอังกฤษ แต่ค่ายคักคะยมไม่เคยใช้วิธี

สืบสวนที่ทันสมัยหรือเป็นวิทยาศาสตร์เพื่อสืบหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการก่ออาชญากรรมเลย การทรมานเป็นวิธีเดียวที่ตำรวจที่นั่นรู้จักและใช้มันอย่างเสรี

วันที่ ๑ มีนาคม ตำรวจไปที่วิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์รัฐจอร์เจียเพื่อจับตัวคนที่ถือว่าเป็นตัวการ งานรีนเริงยูชนที่เรียกว่า ‘โซน D’ ของมหาวิทยาลัยกาลีกัตจัดขึ้นที่วิทยาลัยฟารูคี ราชนันเป็นผู้เข้าร่วมคนสำคัญของงานรีนเริงครั้งนั้น และอยู่ที่วิทยาลัยฟารูคีตลอดคืนวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ขณะที่เกิดเหตุการณ์การบุกโจมตีสถานีตำรวจคัยยะนะ เขากลับมาที่หอพักของวิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์ตอนเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น แล้วก็ถูกตำรวจรวบตัวไปทันที

ตำรวจสามารถตรวจสอบที่อยู่ของราชนันในวันที่ ๒๔ ได้ง่ายๆ ด้วยการสอบถามไปยังวิทยาลัยฟารูคี นักศึกษาและอาจารย์ทุกคนที่กลับจากวิทยาลัยฟารูคีล้วนเป็นพยานได้ แต่ตำรวจกลับไม่ถามใครเลย พวกเขาไม่ได้สนใจจริงๆ ที่จะค้นหาว่าใครคือผู้อยู่เบื้องหลังการโจมตีสถานีตำรวจหรือหาว่ามีผู้ร่วมลงมือกี่คน พวกเขาเพียงแต่เอาตัวราชนันไปที่กาลีกัตแล้วก็คักคะยม์โดยไม่ปฏิบัติตามกระบวนการทางกฎหมายแม้แต่น้อย

ผมไม่รู้ว่าผมจะเข้มแข็งพอหรือไม่ที่จะบรรยายวิธีที่ลูกชายผมถูกทรมานที่ค่ายคักคะยม์ สิ่งที่เกิดขึ้นที่คักคะยม์นั้นเหมือนกับการทรมานในค่ายกักกันของฮิตเลอร์ คือเป็นการทดลองอย่างหนึ่งที่ขาดความเป็นประชาธิปไตยและใจดำอำมหิต เป็นการทดลองเพื่อค้นหาว่าความซื่อสัตย์ของเหล่าปัญญาชนและสำนึกในเรื่องความยุติธรรมของคนรุ่นหนึ่งจะสามารถถูกอำนาจจากกำปั้นเหล็กทำลายลงได้หรือไม่ ส่วนการทดลองของนายไชยราม ปะดิคคาลจะประสบความสำเร็จเพียงใดนั้นเป็นสิ่งที่ประวัติศาสตร์ต้องเป็นผู้ประเมินผล

ผมอาจพูดด้วยอารมณ์และทำให้ผู้อ่านพลอยเกิดอารมณ์คล้อยตามไปด้วย ผมยังจำราชนันที่เป็นเด็กน้อยที่กุมมือผมไว้ขณะที่กำลังหัดเดินได้ เขาเรียกผมอย่างไร้เดียงสาว่า “พ่อ พ่อ” เขายังเป็นเด็กน้อยสำหรับผม ดังนั้น

ผมอาจประเมินสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขาแบบไม่เป็นกลาง โปรดอย่าถือว่าเป็นเรื่องผิดกาลเทศะของพ่อคนหนึ่งที่สูงญ่เสี่ยลูกชายของเขาไป ผมเห็นคนหลายรุ่นต้องก้มหัวด้วยความละอายใจเมื่อเขาได้ยินเรื่องค่ายคักคะยัม ผมเชื่อเสมอว่าจะต้องมีดอกไม้เกิดขึ้นจากหยดน้ำตาปรากฏบนธงอันปลิวไสวเหนือรัฐเครالاที่มีความเป็นประชาธิปไตย แม้ผมจะเคยพูดถึงมันบ่อยๆ ผมก็จะยังพูดเรื่องค่ายคักคะยัมต่อไปจนลมหายใจสุดท้าย กระทั่งเมื่อผมกลายเป็นคนแก่ช้ำหลังซี้ลิม ผมก็จะยังเล่าเรื่องค่ายนี้ต่อไป

เมื่อกฎหมายบ้านเมืองต้องถูกสั่งเวย

พมอยากจะทำเรื่องกล่าวถึงกระบวนการทางศาลของอินเดียขณะที่ผมกำลังจะเล่าเรื่องลูกชายผมต่อ ศาลอินเดียมีคำกล่าวอันเก่าแก่ของผู้พิพากษาที่ชอบด้วยเหตุผลว่าไว้ว่า แม้ตัวผู้กระทำความผิดเป็นพันๆ คนจะหลบหนีไปได้ ผู้บริสุทธิ์แม้เพียงคนเดียวก็ไม่สมควรถูกลงโทษบิดาแห่งกระบวนการยุติธรรมของเราได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าไม่มีผู้บริสุทธิ์คนไหนควรถูกลงโทษอย่างผิดๆ แต่ทุกวันนี้เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนของเราไม่เคยแคร่สักกระพิกี่ริ้นว่า คนที่ถูกลงโทษนั้นคือตัวผู้กระทำความผิดจริงหรือเป็นผู้บริสุทธิ์

อะไรคือสิ่งที่เราเรียกว่าการลงทัณฑ์? หมายถึงการติดคุกใช่ไหม? หรือหมายถึงการถูกทรมานในค่ายตำรวจแบบคักคะยัม? ถึงแม้ไม่มีใครคิดเรื่องนี้ออกมาดั่งๆ มันก็รบกวนจิตใจผมมานานพอสมควรแล้ว การทรมานขณะถูกกักขังเทียบไม่ได้กับการติดคุก ไม่ว่าจะเป็นการทรมานแบบธรรมดาหรือสาหัส ถึงตอนนี้เราต่างเคยชินต่อข่าวว่ามีคนตายเพราะถูกทรมานในห้องขัง และเรายังจะได้ยินเรื่องการตายในลักษณะนี้ต่อไปอีก กระนั้นมันก็ไม่ได้เรียกว่า “การลงทัณฑ์” ขณะเดียวกันตัวการที่แท้มักหลบหนีการลงโทษไปได้ เมื่อมองจากมุมนี้จึงไม่ยากที่จะสรุปว่าคำกล่าวอันเลิศลอมในกระบวนการ-

การศาลสถิตยุติธรรมของอินเดียที่ไม่ให้ลงโทษผู้บริสุทธิ์นั้นกำลังถูกละเมิดอย่างไม่เกรงกลัว

และก็เป็นเช่นนั้นในกรณีของราชัน ไม่เคยมีแม้กระทั่งความพยายามที่จะค้นหาว่าเขาคือตัวการที่แท้จริงหรือไม่ พวกตำรวจเพียงแค่เอาตัวเขาไปทรมานแล้วก็ฆ่าทิ้ง นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด มีบางคนเอารายชื่อไปให้ตำรวจแล้วเขาก็ไปจับคนตามรายชื่อ ไม่ว่าจะคนคนนั้นจะเป็นตัวการจริงหรือไม่ไม่ใช่ประเด็นสำคัญสำหรับตำรวจพวกนั้น ไม่มีตำรวจคนไหนในกลุ่มนั้นที่จะห่วงใยอนาคตของเด็กหนุ่มที่พวกเขาจับไปขัง

แม้จะได้รับการอบรมให้ใช้วิธีการที่เป็นวิทยาศาสตร์ในการค้นหาตัวผู้กระทำผิดที่แท้จริง ก็ไม่มีตำรวจคนไหนนำวิธีการดังกล่าวไปใช้ พวกเขาเห็นว่าการทรมานผู้ถูกกล่าวหาเป็นวิธีที่ง่ายกว่า นี่คือเหตุผลว่าทำไมผมจึงเชื่อว่าตำรวจเป็นเพียงเครื่องมือของรัฐในการทรมาน

หลังจากผ่านไปสี่วันเมื่อศาสตราจารย์วะหะบุติน อาจารย์ใหญ่ของวิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์ไม่ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษาที่ถูกจับไป ท่านก็ไปที่ค่ายดักคะยัมกับศาสตราจารย์จอร์จ การไปค่ายตำรวจที่มีนายไชยราม ปะดิดคาลปกครองอยู่ในสมัยนั้นก็เหมือนกับการไปถ้ำราชสีห์ แต่ทั้งสองก็ตัดสินใจไปเพราะว่ารักนักศึกษาของตน ผมไม่รู้จะสรรหาคำยกย่องใดมาแสดงความซาบซึ้งในบุญคุณที่ผมมีต่อผู้มีจิตใจราวกับนักบุญทั้งสองท่านนี้ เมื่อนายปะดิดคาลได้รับรายงานว่าทั้งสองคนไปถึง เขาก็สั่งอย่างโอหังว่า “ให้อาจารย์ใหญ่มาพบคนเดียว อาจารย์คนอื่นไม่ต้อง” ราชันเป็นที่รักของครูและนักศึกษาคนอื่นๆ ที่วิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์ และเป็นนักศึกษาคนโปรดของศาสตราจารย์วะหะบุติน ท่านใส่ใจเรื่องที่เกิดขึ้นกับราชันอย่างจริงจังมาโดยตลอดและยังเป็นเช่นนั้นเรื่อยมา

ตลอดเวลาที่เรียนอยู่ที่วิทยาลัย ราชันพักอยู่กับศาสตราจารย์โมหัน กุมารและครอบครัว ท่านเป็นอาจารย์สอนวิชาวิศวกรรมเครื่องกลและเป็นเชยของลุงของราชัน ระหว่างที่ผมตระเวนค้นหาราชัน ผมเคยพักที่บ้านของเขาเป็นเวลาสองหรือสามวัน ป้ายวันหนึ่งนายศรีธรรัน สารวัตรสืบสวน

แผนกอาชญากรรมพร้อมตำรวจอีกสองนายได้ไปถามหาผมที่นั่น พวกเขาประพฤติตัวสุภาพมากและแสดงความเสียใจที่ลูกชายผมหายตัวไป นอกจากนี้ยังให้คำแนะนำผมอีกหลายข้อ ซึ่งผมพบว่ามีข้อหนึ่งน่าสนใจเป็นพิเศษ นั่นก็คือพวกเขาแนะนำให้ผมอ่านหนังสือที่นาย ค. วินู หัวหน้ากลุ่มหัวรุนแรงเป็นผู้แต่ง ที่จริงผมเคยอ่านหนังสือเล่มนั้นแล้ว แต่เพราะผมซีเกียจเกียจกับตำรวจผมจึงแกล้งทำเป็นไม่รู้ จากนั้นต่อมาผมถึงได้รู้ว่าทุกคนในบ้านหลังนั้นกลัวเรื่อง ตำรวจมาที่บ้านมากจนตัวสั่น ซึ่งแน่นอนยกเว้นผม สิ่งแรกที่ผมทำในเช้าวันรุ่งขึ้นคือเก็บกระเป๋าแล้วย้ายไปอยู่บ้านเช่าหลังเล็กๆ

อีกเรื่องเกิดกับเพื่อนผมคือศาสตราจารย์วิศว์มกรัน หัวหน้าแผนกภาษาอินดีที่วิทยาลัยวิทยาศาสตร์และศิลปะของรัฐ และเป็นการเปิดโปงให้เห็นอีกด้านของวัฒนธรรมตำรวจ เขาและภรรยาอาศัยอยู่ใกล้วิทยาลัย ผมก็เคยพักกับสามีภรรยาคุณี้นานสองสามวันเช่นกัน สัปดาหัดัดมาสาววัตรสืบสวนศรีธรรันได้พบคนทั้งสองในคืนหนึ่งและตะโกนถามว่า “เพื่อนของคุณไปไหนล่ะ คนที่เป็นอาจารย์นะ?” เขาข่มขู่คนทั้งสองตามแบบตำรวจทั่วไป พวกตำรวจพยายามพิสูจน์ว่าผมก็เป็นพวกหัวรุนแรงคนหนึ่งเหมือนกัน เพราะความไม่คุ้นเคยกับเหตุการณ์แบบนั้น ศาสตราจารย์วิศว์มกรันกับภรรยาจึงรู้สึกขวัญหนีดีฝ่อ คืนนั้นพวกเขาอนอนไม่หลับ วิดกกังวลไปว่าเคราะห์ร้ายอันใหญ่หลวงกำลังคอยผมอยู่ พ่อรู้เรื่องผมก็พยายามปลอบใจพวกเขา พฤติกรรมของพวกตำรวจเป็นสิ่งที่คาดเดาไม่ออกเลย

ผมพยายามติดต่อกับสาววัตรศรีธรรันแต่ก็ล้มเหลว ต่อมาผมจึงตระหนักว่าศรีธรรันมาพบผมทุกๆ ที่รู้ว่าราชันเสียชีวิตแล้ว ผมตัวสั่นด้วยความรู้สึกขยะแขยงเมื่อคิดว่าตำรวจพวกนี้หาความสุขจากการทำให้ผู้อื่นเจ็บปวด ด้วยวิธีที่เขาทำกับชายชราที่อ่อนแอคนหนึ่งได้อย่างไร

จดหมายจากนาย อ.ค. โกपालาน

นอกจากจะมีประสบการณ์กับผู้นำทางการเมืองและเจ้าหน้าที่
ตำรวจแล้ว ผมยังมีประสบการณ์ที่แปลกประหลาดมากอีกเรื่อง
หนึ่ง ตอนที่ผมพักอยู่ที่บ้านพักคราหลังกลับจากนิวยอร์กมา
มาที่กาลีกัต ผมได้รับเชิญจากผู้ที่ผมคาดไม่ถึง นั่นก็คือนาย ค.พ. เกละวะ
เมนอน บรรณาธิการใหญ่หนังสือพิมพ์รายวัน *มะธูภูมิ* ผมไม่เคยไปพูด
อะไรกับเขาเกี่ยวกับเรื่องของราชันเลย แต่ดูเหมือนเขาพอจะระแคะระคาย
ปัญหาที่ยังคาราคาซังอยู่ของผม พอได้พบเขาผมถึงรู้ว่าเขามีจุดยืนที่ต่อ
ต้านพฤติกรรมอันโหดร้ายทารุณของรัฐในช่วงที่มีการประกาศสถานการณ์
ฉุกเฉินอย่างชัดเจน

ผมมอบสำเนาบันทึกคำร้องต่างๆ ที่ผมเคยยื่นกับหน่วยงานของรัฐ
หลายแห่งให้กับเขา แต่เนื่องจากสายตาที่ถดถอยเขาจึงไม่ได้สนใจอ่านมัน
แต่รับปากว่าจะศึกษามันทีหลัง เขาถามผมถึงรายละเอียดของเรื่องที่เกิด
ขึ้นที่คักคะยัมและคัยยะนะ พอผมบอกเขาว่านายไชยราม ปะดิคคาล
ปฏิบัติต่อศาสตราจารย์วะหะบุตินอย่างไร สีหน้าเขาก็หมองคล้ำลง เห็น
ได้ชัดว่าเขารู้สึกเศร้าใจกับจริยธรรมของประเทศชาติที่เสื่อมถอย เขา
สัญญาว่าจะทำทุกอย่างที่เป็นไปได้ ผมนัดหมายว่าจะพบกับเขาอีกใน

ลับดาที่ถัดไป

ประสบการณ์ที่ผมได้รับจากเขาซึ่งแตกต่างจากคนอื่นๆ ทำให้ผมรู้สึกมีความสุข ต่อมาเมื่อได้พบเขาอีกเขาไม่มีข้อมูลใหม่ๆ ให้ผม แต่คำพูดของเขาก็ยังช่วยปลอบใจผม เพียงแค่ความใส่ใจที่เขามีให้กับความทุกข์ของผมก็มากเกินพอแล้วสำหรับคนเป็นพ่ออย่างผม เขาบอกว่า “ให้ผมพยายามอีกครั้งเถอะ ขอโอกาสผมอีกสักครั้ง” รวากับว่าเป็นคำขอร้อง ผมตกลงและกลับไปพบเขาอีกในหนึ่งสัปดาห์ เขาดูเศร้าใจมาก เขาล้มเหลวไม่ว่าจะพยายามอย่างดีที่สุดแค่ไหนและรู้สึกผิดหวัง เขาพูดว่า “เลิกทะเลาะหาข้อมูลจากสถานที่เหล่านี้ได้แล้ว กลับไปพักผ่อนที่เออร์เนาคุล์มเถอะ ถ้าโชคดีเราคงจะได้พบกันอีก”

นาย ค.พ. เคสวะระ เมนอน ไม่อาจช่วยอะไรได้ในกรณีของราชันแต่ความสนใจที่เขาแสดงออกก็ทำให้ผมอุ่นใจ สองสามวันต่อมาก็มีบทบรรณาธิการที่เขาเป็นผู้เขียนตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์*มะธูภูมิ* นอกจากจะเขียนโจมตีมาตรการควบคุมสื่อที่กระทำอย่างกว้างขวางในช่วงภาวะฉุกเฉินแล้ว เขายังเปิดโปงความไม่ชอบมาพากลอีกหลายเรื่องที่กำลังเป็นไปในยุคสมัยนั้น ผมรู้สึกว่าเขาเขียนบทบรรณาธิการชิ้นนั้นขึ้นมาจากประสบการณ์ของผม ผมยังจำประโยคสุดท้ายได้ เขาเขียนว่า “ระหว่างภาวะฉุกเฉินประชาชนหลายคนต้องประสบกับความทุกข์ทรมานอย่างหนัก แต่ไม่มีหน้าไหนกล้าออกมาร้องเรียนต่อผู้มีอำนาจ มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่กล้าหาญพอจะทำเช่นนั้น เมื่อเขามีทางเลือกเหลืออยู่เพียงไม่กี่ทาง” ถึงตอนนี้ผมรู้สึกมีพลังข้างในที่จะยื่นคำร้องกับทุกๆ คนตั้งแต่ประธานาธิบดีอินเดียไปจนถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นผู้น้อยจริงๆ

ผมปิดฉากการค้นหาความจริงที่ฉัฐมุงคลและกาลีกัตแล้วกลับไปบ้านที่เออร์เนาคุล์ม บรรยากาศของความทุกข์โศกภายในบ้านเป็นสิ่งแวดล้อมร้ายยิ่งทุกคนที่บ้านยังมีความหวังวางๆ ว่าผมจะกลับมาพร้อมกับราชัน แต่ความหวังนั้นก็มลายหายไปกับการกลับมาของผม ผมรู้สึกกลัวที่ต้องกลับไปโดยไม่มีเขา

ที่อินเดีย ตำรวจจะจับคนไปเฉยๆ และบางคนก็ตายเพราะถูกรถมากระหว่างการคุมขัง นี่เป็นเรื่องปกติในประเทศของเรา จึงมีเหตุผลที่จะถามว่าทำไมต้องถือเรื่องราวขึ้นเป็นกรณีพิเศษ ทุกกรณีที่เกิดขึ้นในช่วงที่มีการประกาศภาวะฉุกเฉินพ่อแม่ของคนหนุ่มสาวที่ถูกจับไปยังสามารถได้รับข้อมูลเกี่ยวกับลูกหลานของตน ในกรณีของลูกชายผมไม่มีเจ้าหน้าที่ของรัฐคนไหนตั้งแต่หัวหน้ารัฐมนตรีไปจนถึงसारวัตรใหญ่ที่คีย์ขณะที่พร้อมจะให้ข้อมูลใดๆ กับผมเกี่ยวกับราชัน ต่อเมื่อภายหลังที่ศาลมีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ของรัฐนำตัวราชันมาขึ้นศาลแล้วเท่านั้นที่ความจริงได้ปรากฏออกมา

คนที่ผ่านความทุกข์ระทมอย่างในกรณีนี้เท่านั้นที่จะเข้าใจความเจ็บปวดตรวดร้าวของพ่อแม่ ที่ต้องลากสังขารของตนฝ่าชีวิตโดยไม่รู้ว่าจะลูกที่หายสาบสูญไปนั้นจะเป็นตายร้ายได้อย่างไร สำหรับผมมันเหมือนมีเข็มมาคอยทิ่มแทงร่างกายอยู่ตลอดเวลา ถ้าผมคิดถึงลูกขณะกำลังทานข้าวผมก็แทบจะทานต่อไม่ลง เวลานอนความทรงจำเกี่ยวกับเขาก็เข้ามาวนเวียนอยู่ในความคิดคำนึงของผม ตัวตนข้างในผมบิดไปมาอย่างแรงเพราะความเจ็บปวดร้าวกับกำลังนอนอยู่บนแผ่นสังกะสีที่ร้อนเป็นไฟ คนทุกคนที่ผมรักพากันตำหนิที่ผมหาตัวราชันไม่พบ บ้านของเรากลายเป็นที่ที่รบกวนจิตใจเพราะไม่มีราชัน ขณะที่นักศึกษาที่เคยแหวะมาเยียมเยียนก็พากันหายหน้าหลังจากราชันหายตัวไป ทำให้ทั้งบ้านมีแต่ความเงิบงันหดหู่

นอกบ้านผู้คนเริ่มหลบหน้าผม สำหรับพวกเขาผมเป็นพ่อของสมาชิกกลุ่มหัวรุนแรงคนหนึ่ง ผมกลัวที่จะพูดคุยกับคน กลัวเสมอว่าพวกเขาจะคิดอย่างไร ผมรู้สึกบอ่บอ่ๆ ว่าผมเป็นตัวละครตัวหนึ่งในเรื่องที่เปรมจันท์นักประพันธ์ผู้ยิ่งใหญ่ชาวอินเดียเป็นผู้แต่ง ผมจินตนาการว่าตัวเองเป็นนักต่อสู้เพื่อเสรีภาพในเรื่องสั้นของเขาเรื่อง “การไต่สวน” เพราะผู้คนเริ่มปฏิเสธผมกันมากเหลือเกิน

ในเวลานั้นเองที่ผมได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจากสหายชื่อ อ.ค. โกपालานมันเปรียบได้กับแสงจันทร์ที่เปล่งแสงฝ่าความมืดมิดเข้ามาในเรือนของผม เขาบอกผมว่าเขาได้ส่งบันทึกคำร้องของผมต่อไปยัง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี

นางอินทรา คานธี พร้อมกับเรียกร้องให้ทางการดำเนินตามขั้นตอนเพื่อค้นหาตัวราชนออย่างจริงจัง ผมเคยส่งคำร้องถึงหน่วยงานของรัฐหลายแห่ง แต่ไม่มีหน่วยงานไหนสนใจใยดีที่จะตอบกลับมา การที่นาย อ.ค. โกपालาน ซึ่งขณะนั้นเป็นผู้นำฝ่ายค้านได้หยิบยกกรณีนี้ขึ้นมาได้สร้างความอุ่นใจให้กับผมทุกคนในครอบครัวก็รู้สึกเป็นสุข นาย อ.ค. โกपालานได้อุทิศชีวิตของตนเพื่อช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก ช่างน่าเศร้าที่เขาไม่สามารถช่วยเหลือผมได้มากนักเพราะหลังจากนั้นไม่นานเขาก็ถึงแก่กรรม ผมยังรู้สึกเสียใจที่ไม่ได้พบหน้าและขอบคุณนาย อ.ค. โกपालานก่อนที่จะเสียชีวิต

นายวิศวานาก เมนอนกับ “เรื่องสำคัญ”

ว่า นหนึ่งมีเพื่อนมาบอกผมว่านายวิศวานาก เมนอน ซึ่งขณะนั้นเป็นสมาชิกราชยสภา (สภาล่าง) ต้องการพบผม ผมจึงไปพบเขาที่บ้านทันทีแม้จะไม่รู้จักเขามาก่อน ผมจึงได้รู้ว่าหลังได้รับคำร้องจากผม เขาก็นำเรื่องของราชันไปเสนอต่อราชยสภาพร้อมกับเรียกร้องให้มีการไต่สวนหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการหายตัวไปอย่างจริงจัง เขาได้รับคำตอบว่าราชันไม่ได้อยู่ในการคุมขังของตำรวจ เขาจึงยกประเด็นนี้ขึ้นเสนอต่อโลกสภา (สภาสูง) ผ่านนายสมาร์ มุกเซอร์จี และได้รับคำตอบอย่างเดียวกัน นายวิศวานาก เมนอนได้ถ่ายทอดให้ผมฟังสั้นๆ และกระชับเกี่ยวกับการอภิปรายของสมาชิกรัฐสภาทั้งสองสภา หลังพบกันคราวนั้นผมก็ยังติดต่อกับเขาอย่างสม่ำเสมอ

ผมเก็บสำเนาคำร้องที่ผมยื่นต่อประธานาธิบดี รองประธานาธิบดี ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี และสมาชิกรัฐสภาทุกคนไว้ แต่ไม่มีใครตอบกลับมายกเว้น นาย อ.ค. โกपालาน นายปัทย์ม ราชัน และนายวิศวานาก เมนอน นอกนั้นต่างบอกว่าไม่ได้รับคำร้อง ราวกับว่ากรมไพบรมณีย์นั้นยินดีให้บริการนายโกपालาน นายราชัน และนายเมนอนมากกว่าคนอื่นๆ “ผู้แทนราษฎร” พวกนี้บางคนเป็นเพื่อนสนิทกับผม รวมทั้งนายชนะรชนั้นกับนายไวลาร์ ระวี

จากตรีชูร์ด้วย แต่ก็มีหลายคนที่ไม่พร้อมจะยอมรับว่าพวกเขาได้รับสำเนา คำร้องของผม ท่านผู้อ่านคงตัดสินใจเองว่าบุคคลเหล่านี้เหมาะที่จะเป็น ตัวแทนของพี่น้องประชาชนแค่ไหน

นายวิศวานถ เมนอนไปที่เตลีหลายครั้งเพื่อเรื่องนี้เพียงเรื่องเดียว เขา ส่งสำเนาคำร้องของผมไปให้กรรณากะรัน รัฐมนตรีมหาดไทย แต่ไม่ได้รับคำตอบ ครั้งหนึ่งเขาบังเอิญเดินทางในเที่ยวบินเดียวกับนายกรรณากะรันและถามเขาว่า “เราไม่ใช่ตัวแทนของประชาชนหรอกหรือ? เราน่าจะได้รับคำตอบสำหรับทุกประเด็นที่เราเสนอให้ท่านพิจารณานะ” นายกรรณากะรัน แก้วตัวว่า “ผมตอบจดหมายทุกฉบับที่ผมได้รับเสมอ” นายเมนอนจึงเตือนความจำเขาเรื่องคำร้องของผม ซึ่งเขาตอบว่า “ผมจำไม่ได้ว่าเคยได้รับคำร้องอะไรของท่านนั้น” ต่อมานายเมนอนก็ส่งคำร้องของผมไปให้นายกรรณากะรันโดยมีจดหมายปะหน้าความว่า “ได้รับจดหมายจากนายอีชะรา วาเรียร์ แจ้งว่าบุตรชายของเขาหายตัวไปหลังถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับไปขัง และขอทราบรายละเอียดเรื่องที่อยู่ของเขาด้วย เรื่องสำคัญนี้ได้รับการพิจารณาหรือยัง?”

เนื้อความในจดหมายฉบับนี้ก่อให้เกิดปฏิกิริยารุนแรงเมื่อคนได้ยินเรื่องที่ผมยื่นคำร้องให้ศาลออกหมายเรียกผู้ถูกคุมขังมาปรากฏตัวต่อศาล โดยเฉพาะคำว่า “เรื่องสำคัญ” มีการโต้เถียงกันในศาลอย่างกว้างขวางว่าคำว่า “เรื่องสำคัญ” นี้หมายถึงอะไร ในศาลฎีกาอัยการราม กุมารตีความคำพูดพวกนี้ให้ผู้พิพากษาฟัง และก่อให้เกิดการถกเถียงกันอย่างกว้างขวางที่นั่นด้วย

ตำรวจไอบาร

เจ้าหน้าที่ตำรวจหลายคนได้สอปากคำผมเกี่ยวกับคำร้องที่ผมส่งไปถึงประธานาธิบดีและนายกรัฐมนตรี ระหว่างนี้นายบัลลภษณะ พิลโล ผู้กำกับตำรวจเขตเออร์ណาคูลัมก็เรียกผมไปพบ ผมไปพบเขาพร้อมกับภุษนันคุทที วาเรียร์ น้องชายผมซึ่งทำงานอยู่ที่สำนักงานอัยการ เราแนะนำตัวเอง จากนั้นเขาก็บอกให้น้องชายผมปล่อยเราไว้ตามลำพัง

นายพิลโลพูดต่อไปว่า “ผมจะจัดการให้เขาปล่อยตัวลูกชายคุณ แต่คุณวางแผนอนาคตของเขาไว้ยังงัยบ้าง?” คำถามนี้ทำให้ผมงง ไม่อาจเข้าใจเจตนาที่แท้จริงที่ถามเช่นนั้น

“ผมอยากให้เขาเรียนให้จบ” ผมตอบไป รู้สึกอึดอัดใจ

“อย่างนะ อย่าทำยงั้น” เขาตอบ ซึ่งทำให้ผมอึดอัดใจมากกว่าเดิม ผมงงไปหมดว่าเขาต้องการจะบอกอะไรผม

จากนั้นเขาก็โพล่งออกมาอย่างน่าประหลาดใจทีเดียวว่า “ให้ราชันเข้าร่วมขบวนการเนกซาไลท์ (กลุ่มคอมมิวนิสต์ติดอาวุธ) ต่อไปเถอะ ให้เขาเป็นสายข่าวให้เรา” เขากำลังบอกผมว่าราชันน่าจะทำงานเป็นสายให้ตำรวจ ผมสับสนมาก ขณะนั้นผมรู้สึกถึงแรงบีบคั้นที่อยากเห็นหน้าราชันมากยิ่งขึ้น ผมปั่นป่วนกับความทรงจำที่รบกวนจิตใจมากเหลือเกิน แต่ก็สามารถ

ควบคุมตัวเองได้อีกครั้ง ผมมั่นใจว่าราชันจะปลอดภัยกว่าหากอยู่ในการควบคุมตัวของตำรวจ แทนที่จะเป็นอิสระภายใต้เงื่อนไขแบบนั้น ข้อเสนอที่ไร้จรรยาบรรณนี้ทำให้ผมรู้สึกวิตกกังวลด้วย

“ให้ราชันอยู่ในการคุมขังของท่านต่อไปเถอะครับ ผมไม่อยากเห็นเขาถูกปล่อยตัวภายใต้เงื่อนไขที่ว่านี้” ผมบอก

ถึงตอนนี้ผู้กำกับก็เปลี่ยนจุดยืนเป็น “เชิญคุณกลับไปได้ ผมจะปล่อยราชันเป็นอิสระภายในสัปดาห์” ผมโล่งอกเมื่อได้ยินดังนั้น ไม่ใช่เพราะผมเชื่อว่าราชันจะได้รับการปล่อยตัวตามที่เขابอก แต่เพราะคำพูดของเขาทำให้ผมมั่นใจว่าราชันยังมีชีวิตอยู่ นั่นเป็นความโล่งใจสำหรับผม

เจ้าหน้าที่ตำรวจคนนี้รู้ว่าราชันไม่ใช่พวกหัวรุนแรง ตำรวจไม่มีหลักฐานอะไรมายืนยันว่าเขาเกี่ยวข้องกับกลุ่มหัวรุนแรง แต่นั่นเป็นเพียงวิธีการและรูปแบบการสอบปากคำของพวกเขา นี่คือการประสพการณ์ที่ผมได้รับจากเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนระดับสูง ถ้าผมตัดสินใจยอมรับเงื่อนไขของตำรวจสำหรับการปล่อยตัวราชัน นั่นหมายความว่าเขาได้ทำอะไรลงไปละ? แล้วเขาจะเอาตัวราชันจากไหนมาปล่อย? ที่จริงเจ้าหน้าที่ตำรวจคนนี้มีเอกสารในมือเพียงฉบับเดียวเท่านั้นที่เขาใช้เป็นแนวทางในการสอบปากคำ นั่นก็คือคำร้องที่ผมยื่นต่อประธานาธิบดี หากนี่คือวิธีการสอบปากคำตามคำสั่งของประธานาธิบดีแห่งอินเดีย แล้ววิธีสอบปากคำในคดีอื่นๆ ที่มีความสำคัญน้อยกว่านี้ละ? เราจะเชื่อได้ไหมว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจระดับสูงคนนี้จะไม่รู้ความจริงที่ว่าราชันเสียชีวิตไปแล้ว? ทำไมเขาต้องพยายามเล่นเล่ห์เหลี่ยมแบบนั้น? เรื่องนั้นยังคงเป็นปริศนาสำหรับผม และเป็นหนึ่งในหลายเรื่องผมเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจคนนี้ที่เออร์ธาคูล์มอีกหลายครั้งหลังจากนั้น เขาทำท่าไม่เห็นผมทุกครั้ง เขาไม่มีวันกล้าเผชิญหน้ากับผมอีก

หลังจากราชันถูกจับผมต้องติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายคนมาตั้ง แต่เจ้าหน้าที่ระดับสูงจนถึงระดับล่าง และอาจกล่าวได้อย่างสัตย์จริงว่าไม่มีตำรวจแม้แต่คนเดียวที่ต้องการสอบสวนคดีนี้อย่างซื่อสัตย์ตรงไปตรงมา

โชคชะตากำหนดให้ผมค้นหาลูกชายต่อไป แต่เมื่อการค้นหาคำเนินต่อ

ไปมันยิ่งกลายเป็นเรื่องเจ็บปวดและขมขื่นมากยิ่งขึ้น กระนั้นผมก็หวังว่า ลูกชายผมยังมีชีวิตอยู่ในห้องซัง แม้ผมจะเชื่อเป็นอื่นก็ตาม แต่ถึงแม้จะไม่หวังแบบนี้ การที่ราชันหายตัวไปก็ยังเป็นความจริงที่เจ็บปวดอยู่ดี มีหลายคืนที่ผมฝันถึงเขา ผมจำวัยเด็กและวัยรุ่นของเขาได้แม่นยำกว่าที่เคย ผมหาความสงบใจได้จากความทรงจำเหล่านี้ทุกครั้งที่ผมเป็นทุกข์ ถึงตอนนี้แม่ของราชันก็กลายเป็นคนเสียสติไปแล้ว พี่สาวน้องสาวของราชันร้องไห้เกือบตลอดเวลา ผมมีเทปเพลงที่ราชันร้องไว้อยู่บ้างซึ่งผมจะใช้เครื่องเล่นเทปราคาถูๆ เปิดฟังมัน เขาสื่อสารกับผมผ่านบทเพลงอันแสนเศร้าเหล่านี้ บ่อยครั้งที่ผมสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าด้วยน้ำตาขอท่านอย่าได้พรากเสียงนี้ไปจากผมเลย

ยกเลิกภาวะฉุกเฉิน

ภ ภาวะฉุกเฉินส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตทางสังคมในรัฐเคราลาอย่างร้ายแรง แม้แต่คนที่สนับสนุนการประกาศภาวะฉุกเฉินก็ยังรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าอิสรภาพนั้นหายไป ไม่เพียงแต่หนังสือพิมพ์จะถูกเซ็นเซอร์ เสรีภาพในการแสดงออกของประชาชนก็พลอยถูกจำกัดไปด้วย ประชาชนหวาดกลัวการมาชุมนุมแลกเปลี่ยนความเห็นกัน พวกเขาไม่กล้าวิพากษ์วิจารณ์ไม่ว่าจะเป็นนางอินทิดา คานธีหรือนายกรุณากระวัน สมาชิกสภาคองเกรสที่ไร้มนุษยธรรมบางคนรู้สึกมีความสุขที่ได้ทำให้ฝ่ายซ้ายและคนที่เป็นศัตรูในด้านส่วนตัวถูกตำรวจจับไปทรมาน แม้แต่เจ้าหน้าที่ของรัฐก็กลัว

มีการประกาศยกเลิกภาวะฉุกเฉินเมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๑๙๗๗ ถึงตอนนั้นความพยายามของผมในการค้นหาประชาชนก็ถดถอยลง แต่การยกเลิกภาวะฉุกเฉินทำให้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในรัฐเคราลาเปลี่ยนแปลงไปมาก สายลมเย็นแห่งอิสรภาพเริ่มพัดผ่านดินแดนนี้อีกครั้ง คนที่เคยถูกทรมานและโดนข่มเหงรังแกด้วยน้ำมือของพวกเขาเผด็จการคลั่งอำนาจต่างถอนหายใจด้วยความโล่งอก มีการแห่แหนเพื่อเฉลิมฉลองการได้มาซึ่งอิสรภาพ

การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองการปกครองทำให้ผมตื่นตัวอีกครั้ง ผมไปปรึกษาทนายราม กุมารและนายวิศวนาถ เมนอน เกี่ยวกับแผนการในอนาคต นายราม กุมารเห็นว่าผมน่าจะไปยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อออกหมายเรียกตัวผู้ที่ถูกคุมขังมาปรากฏตัวต่อศาล เขายังย้ำว่าคดีนี้ควรเป็นคดีแรกที่มีการออกหมายศาลหลังยกเลิกภาวะฉุกเฉิน เราจึงไปพบทนายอิศวร ไอเยอร์ทันที เขาเป็นทนายความที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคนหนึ่งของรัฐเคราลา มาทุกยุคทุกสมัย ตอนที่พบกันเขาทำท่าราวกับว่าเขากำลังคอยให้เราไปพบอยู่พอดี โดยไม่พูดพร่ำทำเพลงเราเริ่มลงมือร่างหนังสือถึงศาล ตามกฎหมายจะต้องมีการยื่นคำให้การของพยานเป็นลายลักษณ์อักษรจำนวนหนึ่งแนบไปด้วย ผมได้รับมอบหมายให้เป็นผู้รวบรวมคำให้การเหล่านี้

พยานที่จะเป็นประโยชน์ต่อฝ่ายเรามีเพียงคนจากวิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์และจากชุมชนใกล้เคียงเท่านั้น นายอิศวร ไอเยอร์สั่งให้ผมไปกาสีกัดเพื่อพบกับนายเคลเวทั้น เลขาธิการกรมการอำเภอของพรรคคอมมิวนิสต์อินเดีย (สายมาร์กซิสต์) เขากำลังรอผมอยู่และช่วยเหลือผมอย่างดีที่สุด เมื่อผมเข้าไปพบด้วยความร้อนใจ เขาส่งผมไปพบเลขาธิการมรสหกรณ์ที่ฉัฐรัมงคล แล้วผมกับเขาก็ไปที่วิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์ ที่นั่นเราได้พบนักศึกษาสิบคนที่เห็นเหตุการณ์ตอนที่ราชันถูกจับ และนักศึกษาบางคนที่เคยถูกขังพร้อมกับราชันในค่ายคัคคะยัม ผมติดต่อนายวะหะบูดีน อาจารย์ใหญ่ เขาเองก็ยินดีจะส่งคำให้การถึงนายอิศวร ไอเยอร์เพื่อบอกว่าเขาเต็มใจไปเป็นพยานในคดีนี้

จากนั้นผมก็ติดต่อนายฉัฐรัมงคล ราชัน ที่เคยถูกจับไปพร้อมกับราชัน และถูกทรมานอย่างโหดร้ายที่ค่ายคัคคะยัม ผมพาเขากับนักศึกษาสิบคนไปพบทนายคุณุณิรามะ โปควัล ที่กาสีกัด ตามที่ทนายราม กุมารสั่ง เขากำลังรอเราอยู่ งานแรกที่เขาทำคือบันทึกคำบอกเล่าของพยานทั้งสิบเอ็ดคนเพื่อเตรียมเป็นเอกสารคำให้การของพยาน เราทำงานนี้เสร็จตอนที่ทุ่ม จากนั้นก็พิมพ์เอกสารทั้งหมดแล้วให้พยานทุกคนเซ็นชื่อ กว่าเราจะเสร็จงานก็เช้า ผมจับรถไฟขบวนแรกไปเออร์ณาคูลัม นายราม กุมารและนาย

อิสวร ไอเยอร์รู้สึกกังวลจนกระทั่งผมกลับไปพบพวกเขา เพราะเขารู้ว่าถ้า นายกรุณากะรินทร์หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจคนไหนรู้ว่าเรากำลังเตรียมเอกสารคำให้การของพยาน พวกเขาต้องพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อขัดขวางเราแน่นอน อย่างไรก็ตามไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ผมได้ส่งเอกสารคำให้การของพยาน ทั้งหมดให้นายอิสวร ไอเยอร์

หมายเรียกให้ส่งตัวผู้ถูกคุมขังมาศาล

การยื่นขอหมายศาลครั้งแรกหลังประกาศยกเลิกภาวะฉุกเฉินจึงเป็นเรื่องราวระหว่างศาสตราจารย์อิชะรา วาเรียร์ กับรัฐเคราลา โดยมีทนายราม กุมารเป็นผู้มีบทบาทสำคัญ มีการยื่นคำร้องเมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๑๙๗๗ วันรุ่งขึ้นหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ทุกฉบับทั้งในและนอกรัฐเคราลาพากันตีพิมพ์รายละเอียดคำร้องให้ศาลออกหมายเรียกตัวชาวนีแพร่กระจายไปทั่วรัฐราวกับไฟฟ้า ผู้คนจำนวนมากเดินทางไปศาลในวันที่มีการพิจารณาคำร้องเพื่อออกหมายเรียกตัว และเนื่องจากคนที่ไปชุมนุมกันในวันนั้นมีจำนวนมาก ศาลจึงต้องย้ายไปใช้ห้องพิจารณาคดีที่ใหญ่ที่สุดของศาล คดีของราชันอยู่ในความรู้สึกนึกคิดของประชาชน

สมาชิกสมัชชาแห่งรัฐเคราลาโต้เถียงกันอย่างดุเดือดเกี่ยวกับสถานการณ์ทางการเมืองที่ร้อนแรงภายหลังยกเลิกภาวะฉุกเฉิน วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ สมาชิกคนหนึ่งได้หยิบยกคดีของราชันขึ้นเสนอต่อที่ประชุม นายกรุณากระรันกระโดดผลุงขึ้นจากที่นั่งพร้อมลั่นวาจว่าราชันไม่ได้ถูกจับกุมด้วยชื่อนาย ท.ค. รามะกฤษนัน หัวหน้ากลุ่มคอมมิวนิสต์สายมาร์กซิสต์ได้ส่งข้อมูลนี้ต่อให้นายอิศวร ไอเยอร์ทันที เขาจึงเรียกตัวนายราม กุมารและผมไปพบและแนะนำว่าเราต้องใส่ชื่อนายกรุณากระรันเข้าในรายชื่อจำเลยด้วย นาย

อิศวร ไอเยอร์และนายราม กุมารช่วยกันร่างคำร้องขอหมายศาลใหม่และยื่นต่อศาลในวันรุ่งขึ้น

ผมวิ่งเต้นคดีนี้ทั้งหมดด้วยตัวเองมาตลอดจนถึงเวลานั้น เพื่อนบางคนพอทราบเช่นนี้ก็มารวมตัวกันตั้งเป็นคณะกรรมการช่วยเหลือคดีราชัน โดยมีศาสตราจารย์มานมะธันเป็นประธาน นายรามจันทร์น พอททิจากมูลนิธิสันติภาพคานธีเป็นผู้เรียกประชุม และมีนาย พ.ช. อับราฮัม ซึ่งเป็นนักธุรกิจทำหน้าที่เป็นทนายของกลุ่ม นอกจากนี้ยังมีทนายความอาวุโสและบุคคลสำคัญทางการเมืองเข้าร่วมเป็นกรรมการด้วย

นาย พ.ช. อับราฮัมได้ออกแถลงการณ์ขอเงินช่วยเหลือจากสาธารณชน จากนั้นตัวแลกเงินก็เริ่มหลั่งไหลมาที่บ้านของเขาราวกับว่านี่คือเหตุการณ์แห่งประวัติศาสตร์ นี่เป็นเพียงคำขอร้องที่ทนายคนหนึ่งยื่นต่อพี่น้องประชาชนเท่านั้น ไม่มีใครเข้าไปขอเงินใครเป็นการส่วนตัวเลย หลังคดีสิ้นสุดมีเงินเหลือเป็นจำนวนมาก คณะกรรมการจึงตัดสินใจนำเงินนี้ไปช่วยเหลือผู้ตกเป็นเหยื่อของการทรمانอันเนื่องมาจากภาวะฉุกเฉินและยังได้รับผลกระทบตามมาเพราะสถานการณ์ดังกล่าวอีก ทนายออกแถลงการณ์เกี่ยวกับการตัดสินใจครั้งนี้ และขอให้ผู้เดือดร้อนมาติดต่อกับคณะกรรมการ

เราได้รับหนังสือขอรับความช่วยเหลือจำนวนมาก และได้ให้ความช่วยเหลือแก่คนที่สมควรได้รับ ส่วนใหญ่ที่มาติดต่อกับคณะกรรมการเป็นคนจากเขตจัฏฐุมงคล คัยยะนะ และคุระซุนเดอ เมื่อเรารู้ความเดือดร้อนของพวกเขา ภาพอันน่าสยดสยองของภาวะฉุกเฉินก็ชัดเจนยิ่งขึ้นสำหรับเรา หลายคนรวมทั้งนายโครุจากหอพักของวิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์ก็ยังได้รับทุกข์ทรมานจนทุกวันนี้ ส่วนนายจัฏฐุมงคล ราชัน ซึ่งเป็นครูสอนในแผนกพิมพ์ดีดก็ล้มเจ็บจนไม่สามารถทำงานได้อีก เรื่องราวทั้งหมดทำให้ผมรู้สึกกลัวมากยิ่งขึ้น

การเคลื่อนไหวต่อต้านคดี

บณะที่คดีของราชันดำเนินไปก็เกิดการถกเถียงกันอย่างกว้างขวาง คดีนี้กลายเป็นประเด็นสำคัญสำหรับคนที่ต่อสู้หลังภาวะฉุกเฉิน ขณะที่คดีสืบหน้าไปคนที่เคยสนับสนุนภาวะฉุกเฉินก็เริ่มกลัวมากขึ้น คดีกำลังเป็นไปแบบสวนทางกับความคาดหวังของพวกเขา พวกเขาจึงเริ่มเคลื่อนไหวต่อต้านคดีนี้ หนังสือพิมพ์*มาลาयाลามโนรามะ*สนับสนุนพวกเขา

สี่วันหลังการยื่นฟ้องศาล หนังสือพิมพ์*มาลาयाลามโนรามะ*ตีพิมพ์ บทบรรณาธิการที่มีเนื้อหากล่าวร้ายป้ายสีราชัน มันทำให้ผมเข้าใจมากจนต้องเขียนโต้กลับไป แต่กลับไม่ได้รับการตีพิมพ์ ผมตัดสินใจว่าจะต้องทำความจริงให้ปรากฏจนได้ และวันรุ่งขึ้นหนังสือพิมพ์อีกฉบับคือ*เทศพิมาน* ก็ตีพิมพ์ข้อเขียนของผม

คนที่รู้สึกอับอายขายหน้าเพราะคดีของราชันยังคงคิดหาแผนการอื่น เพื่อทำลายคดีต่อไป ผมเสียใจที่จะบอกว่าวิธีการของพวกเขาช่างเลวทราม ต่ำช้าและไร้ศีลธรรม มันเป็นเช่นนั้นจริงๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผมรู้ว่าผู้ อยู่เบื้องหลังแผนการอันชั่วร้ายนี้คือนักการเมืองคนสำคัญและบุคคลผู้มีชื่อเสียงในสังคมของรัฐนี้

มีนิตยสารที่มีเนื้อหาเสียดสีสังคมเล่มหนึ่งชื่อ *อสาธุ* ตีพิมพ์ในเออร์นา-

คุลัมในสมัยนั้น นายเยสุทาส นักเขียนการ์ตูนผู้มีชื่อเสียงมากที่สุดคนหนึ่งในรัฐเคราลาเป็นบรรณาธิการนิตยสารเล่มนี้ หลังจากวันที่ข่าวเรื่องการยื่นคำร้องให้ศาลออกหมายเรียกตัวเผยแพร่ออกไป เขาได้เขียนบทความยกย่องผมขณะเดียวกันก็วิพากษ์วิจารณ์คนที่ทรمانราชัน แต่อีกสองวันต่อมา เขาก็เขียนบทความใส่ร้ายป้ายสีทำนองว่าราชันเกลียดชังผมเนื่องจากผมประพฤติผิดศีลธรรม บทความนี้ทำให้ผมเจ็บปวดอย่างยิ่ง ผมนำมันไปให้ทนายอิศวร ไอเยอร์ดู เขาอ่านบทความนั้นแล้วและกำลังคอยผมอยู่ เพราะมั่นใจว่าผมต้องเผ่นไปพบเขาทันทีที่เห็นมัน ผมร้องไห้ออกมาต่อหน้าเขา และขอให้เขานำเรื่องนี้ไปยื่นต่อศาลด้วย เขาบอกว่ามันไม่ได้ช่วยอะไรเลยที่จะทำเช่นนั้น ผมไม่เชื่อและรู้สึกผิดหวังจึงไปพบนายราม กุมาร เขาเห็นด้วยกับนายอิศวร ไอเยอร์ และพูดปลอบใจผม ผมลาเขากลับโดยไม่ได้เถียงอะไร

หนังสือพิมพ์สองฉบับในยุคนั้นเป็นของพรรคการเมืองสำคัญสองพรรค ได้แก่ หนังสือพิมพ์ *วิคชนัม* ทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงให้พรรคคองเกรส และหนังสือพิมพ์ *ชนะยุคัม* ของพรรคคอมมิวนิสต์อินเดีย ทั้งสองฉบับตีพิมพ์บทความนั้นในหน้าบทบรรณาธิการ ผมไม่เคยนึกเลยว่าหนังสือพิมพ์ที่ได้รับความนิยมมากขนาดนั้นจะลดมาตรฐานด้านจริยธรรมของตนลงมาให้ตกต่ำถึงเพียงนี้

ที่ทำให้ผมประหลาดใจมากที่สุดคือทัศนคติของนายเยสุทาส ผมไม่เคยคิดว่าเขาจะเป็นโฆษกให้พรรคการเมืองพรรคไหน ทั้งไม่คิดด้วยว่าเขาจะสามารถทำลายชื่อเสียงตัวเองได้มากเท่านี้ การที่เขาเปลี่ยนทัศนคติภายในเวลาสองวันนับเป็นเรื่องน่าทึ่ง ผมไม่ได้โอตครวญที่เขาไม่สามารถเปิดเผยแหล่งข้อมูลที่เขานำมาเขียน แต่เขาน่าจะเผยออกมาให้รู้ว่าเขายืนอยู่ฝ่ายไหน เพราะเขาย่อมไม่สูญเสียอะไรอยู่แล้วจากการทำเช่นนั้น และอันที่จริงกลับจะช่วยให้บรรยากาศทางการเมืองในรัฐเคราลาที่สกปรกโลมมสะอาดขึ้นด้วยซ้ำ

ขณะที่คิดนี้คิดหน้าไปเรื่อยๆ ผู้บรรณาธิการบางท่านได้แนะนำว่าทนาย

ราม กุมารและตัวผมเองควรออกไปอยู่ให้ไกลจากเออร์ណาคูลัมสักสองสามวัน เราเลยทำตามนั้นสองวัน พยานหลายคนที่เป็นไปปรากฏตัวต่อศาลได้รับจดหมายข่มขู่ แต่ไม่มีใครเห็นเป็นเรื่องจริงจัง

ผมรู้สึกการหายสาบสูญไปของราชันในศาลต่างๆ ทั้งหมดแปดคดี แม้ผมจะไม่ประสีประสาเรื่องการขึ้นโรงขึ้นศาลและกระบวนการพิจารณาคดีความ แต่ทุกคดีก็ดำเนินไปอย่างไม่มีข้อผิดพลาด นั่นไม่ใช่ที่ผมเก่ง แต่เป็นเพราะทนายความของผมและรูปการณ์ของคดีที่มีลักษณะตรงไปตรงมาอยู่แล้วที่ทำให้คดีประสบความสำเร็จ ผมฝากความหวังทั้งหมดไว้กับนายอิศวร ไอเยอร์ และราม กุมาร ผมไว้วางใจในฝีมือและความสัตย์ซื่อของเขา ผมไม่รู้ว่าจะขอบคุณเขาอย่างไร

ผมได้เล่าให้ฟังแล้วว่าผมสามารถหาพยานให้คดีนี้ได้อย่างไร อีกทั้งวิธีที่ผมยื่นคำร้องต่อศาลให้ออกหมายเรียกตัว ก่อนหน้านั้นผมมีความรู้สึกศาลชั้นต้นหรือศาลสูงจะไม่เรียกตัวพยานขึ้นเบิกความหรือยอมรับคำให้การเป็นลายลักษณ์อักษรของพวกเขาเป็นหลักฐานประกอบคดี ฉะนั้นผมจึงรับปากกับพยานว่าพวกเขาอาจไม่ต้องมาปรากฏตัวที่ศาล แต่เมื่อการพิจารณาคดีเริ่มขึ้น นายอิศวร ไอเยอร์ก็ประกาศว่าเราพร้อมจะนำตัวพยานทุกคนของฝ่ายเรามาขึ้นศาล และพร้อมจะถูกชกค้ำ นั่นทำให้ทนายคนอื่น ๆ ประหลาดใจ เรื่องเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์ของศาลชั้นต้น แต่นายอิศวร ไอเยอร์ก็ค้ำว่าเรื่องนี้เคยเกิดขึ้นแล้วในศาลอื่นของประเทศนี้ และในสภาองคมนตรีของอังกฤษ นาย ท.ช.น. เมนอน อัยการสูงสุดและเป็นทนายแก้ต่างให้รัฐเครالاไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ ผู้พิพากษาพอททีและผู้พิพากษาคาลิดจึงมีความเห็นชอบและสั่งให้ดำเนินการไปตามนั้น

ทุกคนพอใจในคำสั่งศาล แต่มันทำให้ผมรู้สึกกระดากใจอยู่บ้าง เนื่องจากผมไม่ได้บอกพยานไว้ก่อนว่าพวกเขาจะต้องลากสังขารมาถึงเออร์ណาคูลัมเพื่อมาให้การปรากฏตัวต่อศาล ผมกังวลว่าพวกเขาจะมี

ปฏิภิกิริยาอย่างไร เมื่อผมต้องขอร้องให้พวกเขามาให้ปากคำที่ศาล แต่แล้วความกลัวของผมก็ตกไป ทุกคนพร้อมที่จะมาศาล วันเดียวกันนั้นผมส่งมะทะวัน น้องชายผม กับนายราม วาเรียร์ เพื่อนของเขาไปกาลีกัตเพื่อไปรับตัวพยาน ช่วงนั้นเองที่ผมได้รู้ว่าตำรวจกำลังมีการเคลื่อนไหวลับๆ เพื่อต่อต้านคดี ผมบอกเรื่องนี้กับเพื่อนที่กาลีกัตและให้พวกเขาคอยติดตามความเคลื่อนไหวตลอดเวลา ผมรู้สึกกังวลจนกระทั่งน้องชายผมกับเพื่อนของเขา กลับมาพร้อมทั้งพยาน แต่ทุกอย่างก็ผ่านไปด้วยดี พยานทุกคนรวมทั้งนายวะหะบุตติน อาจารย์ใหญ่วิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์ ได้มาขึ้นศาลทันเวลา

จำเลยในคดีนี้ประกอบด้วยนายกรุณากระรัน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย นายนารายณ์ สวามี ปลัดกระทรวงมหาดไทย นาย ว.น. ราชนสารวัตรใหญ่ นายไชยราม ปะติคคาล รองสารวัตร นายลักษมัน ผู้กำกับการตำรวจประจำกาลีกัต ทุกคนยื่นคำให้การเป็นลายลักษณ์อักษรของแต่ละคนโดยให้การว่าราชนไม่เคยถูกจับ และพวกเขาไม่เคยเห็นหน้าราชนด้วยซ้ำ

ศาลพิพากษาตัดสินเมื่อวันที่ ๑๓ เมษายน ผู้พิพากษาสรุปว่าราชนถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับตัวไปและถูกทรมานที่ค่ายคักคะยัม ศาลมีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ของรัฐนำตัวราชนมาแสดงภายในวันที่ ๒๒ พฤษภาคม คำพิพากษานี้สร้างความไม่พอใจอย่างยิ่ง ฝ่ายจำเลยพากันหวาดกลัวและไปยื่นอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

คณะผู้พิพากษาศาลฎีกาประกอบด้วยท่าน พ.ค. โกสวามี และท่าน ว.ช. ตูลสะปูลคาร์ นายนิเรน เดย์ ซึ่งเป็นอัยการสูงสุดในช่วงภาวะฉุกเฉิน และทนายราม กุมาร ทำหน้าที่เป็นทนายโจทก์ ศาลฎีกาได้ยื่นตามคำตัดสินของศาลชั้นต้น ผมยังยื่นคำร้องต่อศาลฎีกาเพื่อร้องเรียนเรื่องที่ยังไม่มีการแก้ไขในศาลชั้นต้น ศาลฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่าคำให้การของจำเลยเป็นที่จริง จึงมีคำสั่งให้ตำรวจและรัฐนำตัวราชนมาแสดงต่อศาล ในเวลานั้นนายกรุณากระรันยังเป็นหัวหน้ารัฐมนตรีของรัฐเคราลา หลังจากมีคำตัดสินของศาลฎีกาออกมา เขาก็ถูกบีบให้ลาออก ส่งผลกระทบต่อการเมือง

ในระดับชาติ คดีของราชันกลายเป็นหัวข้อการอภิปรายถกเถียงไปทั่วประเทศ

รัฐบาลแห่งรัฐเคราลาสั่งให้มีการไต่สวนเรื่องราชันถูกจับและถูกทรมานที่ค่ายคักคะยัมตามคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้น จากนั้นได้เสนอผลการไต่สวนต่อศาลฎีกาว่าราชันถูกจับและถูกทรมานที่ค่ายคักคะยัมจริง ศาลชั้นต้นจึงสั่งให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตกเป็นจำเลย รวมทั้งดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทุกคนในข้อหาให้การเท็จ

นี่จึงทำให้เกิดเป็นสองคดี คดีแรกเป็นการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ อีกคดีเป็นเรื่องผู้ต้องหาให้การเท็จ เนื่องจากทั้งสองเป็นคดีอาญา จึงต้องให้พนักงานอัยการเป็นผู้ทำคดี เนื่องจากผมมั่นใจว่าพนักงานอัยการที่ทำคดีนี้จะไม่ได้รับความยุติธรรม ผมจึงยื่นคำร้องต่อนาย อ.ค. แอนโธนี หัวหน้ารัฐมนตรีในขณะนั้น เพื่อขออนุญาตทำคดีนี้โดยใช้ทนายโจทก์ที่ผมเลือกเอง ผมยังแจ้งให้หัวหน้ารัฐมนตรีทราบด้วยว่าผมจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดในการทำคดีนี้ แต่เขาปฏิเสธคำร้องของผม นั่นเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นว่าสิ่งที่ผมกลัวนั้นพอมีมูลอยู่บ้าง

การพิจารณาคดีที่โคอิมบาตูร์

ความผิดฐานจับกุม ทรมานและฆาราชนันถูกนำไปยื่นฟ้องต่อศาลโคอิมบาตูร์ คดีต้องถูกโอนไปที่นั่นเพราะฝ่ายจำเลยขอร้อง ทั้งผมและทนายความของผมไม่มีบทบาทในคดีนี้ มีทนายความคนสำคัญๆ แห่งมาช่วยเป็นกองทัพอัยการสูงสุดของรัฐเกราลา ก็มาเป็นทนายให้นายไชยราม ปะติดคาล ทนายค.พ. อชฐา เมนอนจากกาลีจัดทำหน้าที่เป็นทนายโจทก์ให้ผม เขาอายุแปดสิบปีและเห็นได้ชัดว่าสุขภาพไม่แข็งแรง

หนังสือพิมพ์สำคัญๆ ทุกฉบับในประเทศได้วางตัวผู้สื่อข่าวที่เก่งที่สุดของตนมารายงานข่าวการพิจารณาคดีนี้ รายงานข่าวของนายอัปคุตตันวัลลิกันเนอได้สร้างผลกระทบไปทั่วประเทศ

ผู้พิพากษา ม. ฟาคีร์ โมฮัมหมัดเป็นผู้ฟังการเบิกความในศาลที่โคอิมบาตูร์ มีพยานในคดีเกือบร้อยคน และเกือบแปดสิบคนในจำนวนนี้เคยเป็นเหยื่อของการทรมานที่ค่ายคักคะยม

สิ่งที่น่าประหลาดใจในการซักฟอกพยานโจทก์คือทั้งหมดได้กลับคำให้การ พวกเขาถอนคำให้การที่ให้กับเจ้าหน้าที่สอบสวนปากคำ แล้วให้การต่อศาลว่าคำให้การครั้งแรกนั้นเขียนขึ้นภายใต้การถูกบังคับขู่เข็ญและไม่เป็นความจริง

ไม่มีพยานที่ไหนประพาดตัวเช่นนี้

ผมถูกนายอชฺฐา เมนอน นายโจทก์ และนายจำเลยสอบปากคำติดต่อกันเกือบสองวัน ผมต้องอยู่ในคอกพยานเพื่อตอบข้อซักถามจากคนสืบคนนี้นานเกือบสิบชั่วโมง แต่คำถามที่วกไปวนมาของพวกเขาไม่ได้ทำให้ผมอ่อนแอลงเลย ผมนึกว่าผมคงต้องรู้สึกกลัวมาก แต่สิ่งที่เกิดขึ้นกลับตรงกันข้าม ผมรู้สึกกล้าอย่างบอกไม่ถูก ที่รู้สึกเช่นนั้นอาจเป็นเพราะว่าทุกอย่างที่ผมพูดคือความจริง และไม่มีอะไรอื่นนอกจากความจริง นายบางคนพยายามทำให้ผมสับสน แต่พวกเขาก็ล้มเหลว ผมยังจำได้อยู่เรื่องหนึ่ง ผมกำลังจะตอบคำถาม ขณะนั้นเองทนายคนหนึ่งได้พูดตัดบทผมขึ้นมาด้วยความโกรธราวกับเป็นการออกคำสั่งว่าผมต้องตอบคำถามสั้นๆ เพียงคำเดียว ผมบอกเขาอย่างเฉียบขาดและไม่อายว่า “ไม่” ซึ่งนำไปสู่การโต้เถียงอยู่พักหนึ่งระหว่างเราสองคน ในที่สุดผู้พิพากษาก็ยื่นมือเข้ามาตัดสินว่าอนุญาตให้ผมพูดทุกอย่างที่ผมต้องการ

หากทนายจำเลยพยายามซักถามผมแบบนี้ วิธีการที่แปลกประหลาดของนายโจทก์อชฺฐา เมนอนก็ต่างไปอีกแบบ วันสุดท้ายของการซักค้าน เขาถามคำถามผมเพียงข้อเดียว แม้แต่คำถามนี้ก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับคดี เขาถามว่า “คุณเดินทางจากเออร์เนสต์คูลัมมาที่โคอิมบาตูร์พร้อมกับนายราม กุมารของคุณเพื่อมาเป็นพยานในคดีนี้ใช่ไหม?” ผมรู้สึกอึดอัดเมื่อคิดว่าคำถามนี้เกี่ยวข้องกับคดีอย่างไร ไม่ว่าผมจะมากับนาย ก. หรือนาย ข. ก็ไม่น่าจะมีอะไรเกี่ยวข้องกับคดีนี้ การถูกซักถามในศาลด้วยคำถามที่ฟังดูไร้เหตุผลจากทนายความผู้มีชื่อเสียงทำให้ผมประหลาดใจ ผมตอบไปว่า “ใช่” และรอตอบคำถามอื่นอีก แต่การซักถามก็ยุติลงหลังคำถามนั้น ทุกคนอาจประเมินได้ว่ารัฐมีเจตนาอะไรในการแต่งตั้งพนักงานอัยการผู้นี้มาเป็นทนายโจทก์ในคดีที่มีความสำคัญขนาดนี้ แต่ความผิดพลาดทุกข้อในการดำเนินคดีนี้เมื่อนำมารวมกันก็ชี้ให้เห็นว่ารัฐยังมีเจตนาอื่นแอบแฝงอยู่

ฝ่ายสืบสวนอาชญากรรมได้สอบปากคำผู้เกี่ยวข้องในคดีราชน้อย่างละเอียด แต่จำเลยส่วนใหญ่อยู่ในสังกัดตำรวจท้องถิ่น ศาลสรุปว่าตำรวจที่

ทำงานในหน่วยป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมเท่านั้นที่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำผิด ซึ่งได้แก่ นายไชยราม ปะติคกาล นายมูราลี กฤษณะ-ทาส และนายคุณุณิรามะ นัมเบียร์ ส่วนความผิดข้อหาการทรมาน และฆาตกรรมราชันนั้นศาลเห็นว่าไม่มีหลักฐานพอจะพิสูจน์ได้ว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง จึงตัดสินให้จำเลยพ้นผิดจากข้อหาฆาตกรรม จำเลยถูกตัดสินลงโทษจำคุกเพียงหนึ่งปีฐานกระทำความผิดที่เป็นลหุโทษ จำเลยทั้งสามได้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลที่เมืองมัทราส โดยมีนายราชมานิคัม อัยการสูงสุดแห่งมัทราสเป็นทนายให้ ส่วนผมมีนายสันคะรันเป็นทนาย เนื่องจากนี่เป็นการยื่นอุทธรณ์ จึงไม่จำเป็นต้องมีการพิจารณาคดีในศาลอีก หลังจากทั้งสองฝ่ายถกเถียงและคัดค้านกันไปมาแล้วศาลก็ตัดสินให้จำเลยทั้งสามคนพ้นผิด

ถึงตรงนี้ผมอยากเล่าเรื่องนายนิเร็น เดย์ ซึ่งเป็นอัยการสูงสุดในช่วงภาวะฉุกเฉิน เป็นเรื่องเกี่ยวกับเบื้องหลังที่ทำให้เขากลายเป็นอัยการสูงสุด ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ปรึกษาด้านกฎหมายที่สูงที่สุดของรัฐบาลอินเดีย มีหน้าที่รับผิดชอบงานด้านกฎหมายทั้งหมดให้รัฐบาล ตามธรรมเนียมพนักงานอัยการจะแสดงจุดยืนในการทำคดีอย่างหนักแน่นว่าอยู่ฝ่ายรัฐบาล ขณะที่อัยการผู้นี้กลับแสดงจุดยืนที่ต่างออกไป เนื่องจากสถานการณ์ในช่วงภาวะฉุกเฉินนั้นต่างกันอย่างมาก รัฐบาลที่นำโดยนางอินทिरา คานธีได้ละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างโจ่งแจ้ง และการเป็นอัยการสูงสุดย่อมหมายความว่าเขาเห็นชอบกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นทั้งหมด ดังนั้นจึงไม่มีทนายความอาวุโสที่สมควรได้รับความเคารพยกย่องในประเทศคนไหนที่พร้อมจะมารับตำแหน่งนี้ในเวลานั้น นายนิเร็น เดย์เองก็บอกปิดข้อเสนอของนางอินทिरา คานธีที่จะแต่งตั้งให้เขาเข้ารับตำแหน่งดังกล่าวอย่างหนักแน่น ขณะเดียวกันเขาก็ถูกกดดันอย่างหนัก ภรรยาของเขาเป็นชาวสวีเดนและอาศัยอยู่ในสวีเดน นางอินทिरา คานธีเชื่อว่าหากเขาปฏิเสธไม่รับตำแหน่ง ภรรยา

ของเขาก็จะไม่ได้รับอนุญาตให้เดินทางเข้าประเทศอินเดีย นางยังบอกอีกว่าหากเขาปรารถนาจะใช้ชีวิตในบั้นปลายกับภรรยาของเขา เขาก็ควรรับตำแหน่งนั้น นั่นเองที่ทำให้เขาต้องยอมรับข้อเสนอด้วยความเจ็บปวดและไม่เต็มใจอย่างยิ่ง

ครั้งหนึ่งนายนิเร็น เคยได้แสดงวาทะในศาลฎีกาต่อหน้าผู้พิพากษาและทนายความอาวุโสทุกคน เขากล่าวว่า “ทุกวันนี้ตำรวจทุกคนมีสิทธิ์ที่จะยิงและฆ่าใครกลางถนนก็ได้ ไม่มีมนุษย์หน้าไหนมีสิทธิ์ตั้งคำถาม” แม้เขาจะกล้ากล่าวออกไปเช่นนั้น มันก็รบกวนจิตใจเขาราวกับเป็นความผิดบาปประชาชนในประเทศนี้รู้สึกโกรธมากเมื่อได้ยินประโยคดังกล่าว แต่เจตนาที่แท้จริงของเขาก็คือต้องการจะบอกคนทั้งโลกว่าประชาชนคนเล็กคนน้อยในประเทศอินเดียต้องตกอยู่ในสถานการณ์อันเลวร้ายเพียงใดในช่วงภาวะฉุกเฉินนั้น นายนิเร็น เคยปรารถนาที่จะชะล้างคราบสกปรกของภาวะฉุกเฉินออกไปจากตัวเขาทันทีที่มันสิ้นสุดลง

วันหนึ่งนายอิศวร ไอเยอร์โทรศัพท์มาหาผม บอกว่าศาลฎีกาพร้อมจะฟังการเบิกความการยื่นอุทธรณ์ของนายกรุณาकरัน และบอกว่านายนิเร็นเคยได้อาสามาเป็นทนายโจทก์ให้ผมในศาลฎีกาโดยไม่เรียกเงินค่าทนาย ผมตกใจมาก นายนิเร็น เคยในสมัยภาวะฉุกเฉินยังแจ่มชัดอยู่ในใจผม แต่ นายอิศวร ไอเยอร์รู้จักตัวคนที่แท้จริงของนายนิเร็น เคย ผมจึงตัดสินใจฝากความหวังต่อคดีนี้ไว้กับเขา

หลังคำตัดสินของศาลที่โคอิมบาตุร์และศาลชั้นต้นแล้วผมก็เหลือทางออกเพียงทางเดียวคือไปยื่นอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา แต่นั่นก็เป็นไปไม่ได้สำหรับกรณีของผม ผมตัดสินใจว่าจะไม่ทำอะไรต่อและอยู่เฉยๆ อย่างช่วยอะไรไม่ได้ ตอนนั้นเองที่นายมุกุนตัน เมนอน นักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชน มาพบผม เขาบอกว่านายฮาร์คุนตีซึ่งเป็นทนายความที่อาวุโสที่สุดคนหนึ่งของศาลฎีกาได้ศึกษาคดีของผมอย่างถี่ถ้วน และรู้สึกว่าคุณนี่ยังมีโอกาสอุทธรณ์

ได้ในศาลฎีกา เขาว่านายธาร์คุนตียินดีที่จะดำเนินการแทนผมโดยไม่คิดค่าทนาย และด้วยเงินเพียง ๒๐,๐๐๐ รูปี ผมก็สามารถทำคดีนี้ได้ ผมแจ้งเรื่องนี้ให้นายอิศวร ไอเยอร์และนายราม กุมารทราบ ทั้งสองคนเห็นด้วยว่านี่เป็นวิธีที่น่าลอง หากได้รับความช่วยเหลือจากนายธาร์คุนตี แต่เงินสองหมื่นรูปีถือเป็นปัญหาใหญ่สำหรับผม ทนายอิศวรแนะนำให้ผมไปขอเงินช่วยเหลือจากพรรคคอมมิวนิสต์อินเดีย (สายมาร์กซิสต์) ผู้นำคนเดียวในพรรคที่ผมรู้จักคือนายวิศวานถ เมนอน ผมจึงไปพบเขา และเพราะเขานั่นเองพรรคก็ตกลงช่วยเหลือผม

ผมติดต่อไปที่นายธาร์คุนตี เขาแนะนำให้ผมรู้จักกับทนายอีกคนชื่อนายปาริคห์ ผมจึงมอบหมายคดีนี้ให้เขาทำในฐานะทนายผู้มีหน้าที่เซ็นรับรองเอกสาร ลูกสาวของนายปาริคห์เป็นทนายที่กำลังฝึกงานอยู่กับเขา และที่จริงเธอคือคนที่ดูแลคดีนี้ ในช่วงเวลาเดียวกันนั้นเธอก็แต่งงานและย้ายไปจากเดลี นั่นเองที่ทำให้คดีนี้ค้างเติ่งอยู่

การต่อสู้เพื่อเรียกร้องเงินชดเชย

พมยื่นฟ้องคดีแพ่งเพื่อเรียกร้องเงินชดเชยสำหรับการเสียชีวิตของลูกชาย ฝ่ายจำเลยได้แก่รัฐบาลแห่งรัฐเคราลา นายไชยราม ประดิคคาล นายลักษมณ์ นายคุณญูรามะ นัมเบียร์ และนายบุลดิโคตัน นารายันัน ที่แรกคดีนี้ไปยื่นฟ้องต่อศาลที่วาดะการะแต่ภายหลังถูกโอนไปที่ศาลีกัดตามทีฝ่ายจำเลยเรียกร้อง

ผมต้องจ่ายเงินเป็นค่าธรรมเนียมศาลเป็นจำนวนมหาศาลสำหรับคดีนี้ แต่เนื่องจากผมไม่มีปัญญาจ่ายเงินจำนวนนั้น ผมจึงยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อชี้แจงว่าผมเป็นคนยากไร้ เพราะนั่นอาจช่วยให้ผมได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมศาล ซึ่งผมก็ต้องพิสูจน์ให้ศาลเห็นว่าผมขัดสนเรื่องเงินทองจริง ศาลจึงจะยอมรับคำร้อง แต่ฝ่ายผู้ถูกกล่าวหาซึ่งรวมทั้งรัฐบาลรัฐเคราลาได้คัดค้านว่าผมมีฐานะการเงินดีและสามารถจ่ายค่าธรรมเนียมศาลได้ พวกเขาพยายามค้นหาว่าผมมีทรัพย์สินอยู่เท่าไรและเก็บไว้ที่ไหนบ้าง

การพิจารณาคดีที่ศาลโคอิมาบาตุร์ถือเป็นคดีอาญา ส่วนคดีที่ยื่นฟ้องเพื่อเรียกเงินชดเชยเป็นคดีแพ่ง และผมต้องรับผิดชอบในการดำเนินคดีนี้เอง ในเวลานั้นทนายอิควร ไอเยอร์ ก็ถึงแก่กรรมไปแล้ว จึงมีแต่นายราม กุมารเท่านั้นที่คอยดูแลคดี โดยมีนายศรีธรัน พิลไล ทนายความจากศาลีกัดมาช่วย

ฝ่ายจำเลยมีทนายความที่มีทั้งฝีมือและชื่อเสียงมาช่วยผู้คดีกันอย่าง
ล้นหลาม ความจริงที่ทนายราม กุมารผู้คดีกับทนายความผู้มียศชื่อเสียงพวก
นั้นจนประสบชัยชนะนับเป็นเรื่องที่วิเศษ ส่วนคนที่นาย อ.ค. แอนโธนี
หัวหน้ารัฐมนตรีในขณะนั้นแต่งตั้งให้เป็นอัยการแผ่นดินมาผู้คดีอาญาแทน
ผมที่ศาลโคอิมบาตूरคือนายอชฐา เมนอน เดียวนี้ผู้อ่านทุกท่านคงทราบวิธี
การอันเลวทรามที่คนคนนี้ใช้ในการทำคดี เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสองคดี
นี้ก็จะเห็นว่าความไม่ชอบมาพากลของกระบวนการศาลสถิตยุติธรรมเป็นสิ่งที่
ทำให้ผู้ปรารถนาจะเห็นความยุติธรรมต้องรู้สึกอับอายขายหน้า ทุกวันนี้
การเปลี่ยนตัวอัยการตามคณะรัฐบาลที่เปลี่ยนไปแม้จะเปลี่ยนกันเป็นราย
เดือนก็กำลังเป็นปรากฏการณ์ที่มีให้เห็นมากขึ้น คราวที่มีการแต่งตั้งพนักงาน
อัยการให้ไปทำคดีอื้อฉาวเกี่ยวกับสุรยา เนลลี ผมก็สงสัยว่าคดีนั้นจะต้อง
ประสบกับชะตากรรมเช่นไร... ขอโทษด้วยที่ผมกำลังออกนอกประเด็นไป

มีพยานในคดีเรียกร้องเงินชดเชยเกือบหกสิบคน เมื่อถึงเวลาปิดคดี
ศาลได้ตัดสินให้จำเลยจ่ายค่าชดใช้ให้ผมเป็นเงิน ๖๐๐,๐๐๐ รูปี โดยให้จำเลย
คนใดคนหนึ่งเป็นผู้ชำระหรือให้จำเลยทั้งหมดร่วมกันชำระก็ได้

หนึ่งวันหลังจากศาลมีคำพิพากษา รัฐบาลรัฐเคอราลาาก็เริ่มดำเนินการ
ต่อต้านผมด้วยการมายึดบ้านโทษฐานที่ผมไม่ยอมชำระค่าธรรมเนียมศาล
หนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญกับการรายงานข่าวนี้กันมาก ประเด็นที่น่า
ประหลาดใจก็คือรัฐบาลไม่เคยเคลื่อนไหวในเรื่องไหนเร็วแบบนี้มาก่อน ทั้ง
เจ้าหน้าที่ที่เป็นเครื่องมือของรัฐก็ไม่เคยทำงานอย่างมีประสิทธิภาพเช่นนี้มา
ก่อนด้วย พวกข้าราชการกำลังพยายามทำลายภาพลักษณ์ของรัฐบาลฝ่าย
ซ้ายซึ่งในเวลานั้นนำโดยนายนิยน์นาร์ หัวหน้าพรรคคอมมิวนิสต์อินเดีย (สาย
มาร์กซิสต์) แต่หัวหน้ารัฐมนตรีเข้าใจสถานการณ์ดีว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น และ
ทันทีที่ข่าวไปถึงเขา นายนิยน์นาร์ก็ออกคำสั่งให้สรรพากรเขตเออร์นาคูลัม
จ่ายเงินชดเชยเต็มจำนวนที่ติดค้างผมอยู่ บ่ายวันนั้นสรรพากรมาพบผม
พร้อมตราพท์เงินจำนวนดังกล่าว ซึ่งผมได้นำไปขึ้นเงินสดและเก็บเงินที่
เหลือไว้หลังจากจ่ายส่วนที่ผมติดค้างให้แก่รัฐบาลไป

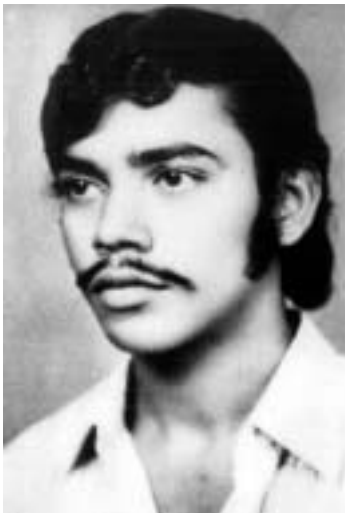
(บน) ศาสตราจารย์ ท.ว. อีชะรา วาเรียร์ และแม่ของราชัน
นางระธา วะราเชียร์ (เสียชีวิตแล้ว)
(ล่าง) ราชัน กับพี่สาว รามาเทวี (ซ้าย) และน้องสาว จัณฑณี (ขวา)

ความทรงจำของพ่อ

ศาสตราจารย์วาเรียร์ (ซ้าย) กับน้องเขย นายอชุธา วาเรียร์ (เสียชีวิตแล้ว)
และน้องสาว นางโคชมิมินี วัธฎฐาร์ ราชน และพี่สาวน้องสาวของเขา

(บน) ราชนกำลังแสดงสุนทรพจน์

อนุสรณ์แด่ราชัน

เมื่อชาวเรือศาลตัดสินให้จ่ายเงินชดเชยค่าเสียหายถูกตีพิมพ์ตามหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับใหญ่ๆ ก็มีปฏิกิริยาตอบกลับมาจากทั่วสารทิศอย่างคาดไม่ถึง คนที่แสดงปฏิกิริยาอย่างน่าสะเทือนใจที่สุดคือพี่ชายผม นายรามันคุทที วาเรียร์ หลังจากเห็นข่าวเขามาพบผมด้วยความรู้สึกอับอายขายหน้า เขาถามอย่างไม่พอใจว่า “อ้อ แกต้องการเงินด้วยการขายเลือดเนื้อของเจ้าราชันมาเลี้ยงชีวิตแกนั้นซิ?” คำพูดนี้ทำให้ผมปวดร้าวใจมาก ผมคาดไม่ถึงเลยว่าจะต้องมาพบกับการแสดงออกเช่นนี้จากพี่ชายที่เคยยื่นเคียงข้างผมและช่วยเหลือผมมาตลอดเวลาของการสู้คดี ผมตอบเขาไปทั้งน้ำตาว่า “พี่จะต้องหายผิดหวังและโล่งใจทันทีที่รู้ว่าผมจะใช้เงินนี้ยังไง” เขาใจเย็นลงแต่ก็ยังไม่วางใจเสียทีเดียว

หลายคนรวมทั้งนายอิศวร ไอเยอร์ และนายราม กุมาร กดดันให้ผมสู้คดีเพื่อเรียกร้องเงินค่าเสียหาย นั่นคือเหตุผลที่ผมไปฟ้องศาล มิเช่นนั้นผมคงคิดแบบเดียวกับพี่ชายผม

มีคนถามกันว่าผมจะทำอะไรกับเงินที่ได้มา ผมต้องรักษาคำพูดที่ให้ไว้กับพี่ชาย ผมจึงประกาศเจตนารมณ์ของผมในการประชุมแถลงข่าว หลังจากได้ยินเรื่องนี้พี่ชายผมก็วิ่งมาหาผมอีก คราวนี้มาเพื่อแสดงความ

ยินดีกับผม

เงิน ๖๐๐,๐๐๐ รูปีที่ผมได้รับผมต้องจ่ายเป็นค่าธรรมเนียมศาลถึงเกือบ ๑๐๐,๐๐๐ รูปี ผมบริจาคเงินเกือบ ๕๐,๐๐๐ รูปี เพื่อจัดตั้งเป็นกองทุนในชื่อของราชันให้กับมหาวิทยาลัยกาลีกัตและวิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์ รวมทั้งเพื่อใช้ในกิจกรรมเกี่ยวกับเยาวชนด้วย

ผมเริ่มงานอนุสรณ์สถานสำหรับราชันด้วยเงิน ๔๐๐,๐๐๐ รูปี จุดมุ่งหมายของผมคือสร้างตึกผู้ป่วยในโรงพยาบาลกลางที่เออร์นาคูลัม นี่คือนี่สิ่งที่ผมประกาศในการประชุมแถลงข่าวที่ผมจัดขึ้น ผมได้ไปพบนายบัลคระวาเรียร์ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลเขต เขาแนะนำว่าแทนที่จะสร้างตึกคนไข้รวม ผมน่าจะพิจารณาสร้างตึกคนไข้พิเศษที่มีจุดประสงค์เพื่อคนธรรมดาสามัญโดยเฉพาะ เขายังบอกผมอีกว่าเตียงผู้ป่วยในตึกคนไข้รวมมักถูกทิ้งว่างเปล่าๆ ผมยอมรับข้อเสนอนี้เพราะเขายอมเข้าใจเรื่องเหล่านี้ดีกว่าผม และจนถึงทุกวันนี้ผมก็ไม่รู้สึกเสียใจกับการตัดสินใจครั้งนั้นเลย ดังนั้น “ตึกคนไข้ที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ” จึงถูกสร้างขึ้นตามข้อเสนอนั้น ตึกนี้ยังคงเป็นตึกคนไข้หลังเดียวในโรงพยาบาลกลางที่เดียวไม่เคยว่าง แต่จะมีคนป่วยมาใช้บริการอย่างหนาแน่นเสมอ

นายณันนาร์ หัวหน้ารัฐมนตรีมีจิตใจเอื้ออากรมากพอขนาดยกที่ดินแปลงหนึ่งในโรงพยาบาลให้ผม นายชันมุกะทาส รัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุขใส่ใจในเรื่องนี้เป็นพิเศษด้วยการออกใบอนุญาตให้ผมสร้างตึกคนไข้หลังนี้ นายกรมจันทรัน วิศวกรที่บังเอิญเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนกับราชันตั้งแต่ชั้นประถมหกจนกระทั่งเขาเสียชีวิต เป็นคนรับผิดชอบดูแลการก่อสร้างตั้งแต่เริ่มจนกระทั่งเสร็จสมบูรณ์ ผมจึงไม่ต้องห่วงอะไรทั้งนั้นระหว่างการก่อสร้าง

ปัญหาอย่างเดียวเกิดขึ้นเมื่องานก่อสร้างเสร็จไปแล้วครั้งหนึ่ง คือมีการพยายามรื้อตึกหลังนี้เพื่อสร้างเป็นสถานที่หยุดรับ-ส่งรถประจำทางบนพื้นที่เดียวกัน เท่าที่ผมทราบคำแนะนำนี้มาจากสรรพากรเขต เมื่อคณะกรรมการพัฒนาโรงพยาบาลทราบแผนการนี้พวกเขาก็รีบมาแจ้งให้ผมทราบ

ทันที พวกเขาต้องการให้สร้างตึกคนไข้ตรงนั้น พวกเราจึงไปร้องต่อศาล ซึ่งได้มีคำสั่งให้ยกเลิกแผนการดังกล่าว

เมื่อการก่อสร้างแล้วเสร็จไปครึ่งหนึ่งเงินทุนผมก็หมดและผมรู้สึกกังวล หากจะขอเงินช่วยเหลือจากประชาชนผมก็ต้องได้รับการช่วยเหลือแน่ แต่ผมรู้สึกกังวลใจที่จะทำเช่นนั้น เวลานั้นเองนายกรรมจันทรินทร์ก็บอกผมว่า สมาชิกสมาคมนักศึกษาเก่าของวิทยาลัยวิศวกรรมที่ดูไบพร้อมจะให้เงินช่วยเหลือเพื่อให้การก่อสร้างนี้เสร็จสมบูรณ์ จึงเป็นอันว่าปัญหานี้ก็ได้รับการแก้ไขให้ตกไปด้วย

อย่าลืมภาวะฉุกเฉิน

ประวัติศาสตร์ของอินเดียถือว่าช่วงเวลาตั้งแต่วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๑๙๗๕ ถึงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๑๙๗๗ เป็นยุคมืดแห่งภาวะฉุกเฉิน หลายคนในประเทศไม่ได้ตระหนักว่าภาวะฉุกเฉินหมายถึงอะไร และส่งผลกระทบต่อชีวิตของประชาชนคนธรรมดาอย่างไร ภาวะฉุกเฉินถูกประกาศใช้ภายใต้สถานการณ์พิเศษ หลายประเทศใช้ภาวะฉุกเฉินเมื่อต้องเผชิญกับการรุกรานจากภายนอก หรือเพื่อจัดการกับปัญหาความรุนแรงภายในประเทศ เมื่อมีการประกาศภาวะฉุกเฉิน มันย่อมส่งผลกระทบต่อราษฎรทุกคนของประเทศนั้น

การประกาศภาวะฉุกเฉินในอินเดียไม่ได้มีขึ้นเพื่อป้องกันประเทศจากภัยอันตราย แต่เพื่อปกป้องผลประโยชน์ส่วนตัวของผู้นำเพียงคนเดียว นั่นก็คือนางอินทिरา คานธี นายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น เธอแพ้การเลือกตั้งและไปยื่นคำร้องต่อศาลเกี่ยวกับผลการเลือกตั้ง เธอแพ้คดีและยื่นอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา แต่ก็ยังแพ้คดีในทุกๆ ศาล หลังจากนั้นเธอจึงประกาศภาวะฉุกเฉินเพื่อรักษาตำแหน่งทางการเมืองของตัวเองไว้ นั่นเท่ากับเธอได้รวบรวมอำนาจทั้งหมดมาไว้ในมือ คนส่วนใหญ่ในประเทศกำลังหลับใหลเมื่อมีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน อินเดียตื่นขึ้นมากพบกับความมืดมนอนธกาล

มีการละเมิดสิทธิมนุษยชนในทุกๆ ด้านอย่างไร้ความปราณี

มีการประกาศปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนเมื่อปี ๑๙๔๘ นับเป็นกฎบัตรที่ครอบคลุมการให้สิทธิและเสรีภาพแก่ประชาชนทุกคนของทุกประเทศในโลก เพื่อสร้างความมั่นใจว่าประชาชนทุกคนจะเข้าถึงสิทธิและเสรีภาพนั้นอย่างเต็มที่ ศาลฎีกาแห่งอินเดียจึงมีข้อเสนอแนะบางอย่าง ผู้พิพากษา ว.ร. กฤษณะ ไอเยอร์ เป็นคนรวบรวมข้อเสนอเหล่านี้ขึ้นเป็นกฎหมายในบรรดาสิทธิต่างๆ นั้น สิทธิที่สำคัญที่สุดได้แก่สิทธิในการดำรงชีวิตและสิทธิในการรับรู้ หากสิทธิทั้งสองด้านนี้ได้รับการคุ้มครอง สิทธิด้านอื่นๆ ย่อมได้รับการคุ้มครองตามไปด้วย วรรคที่กล่าวถึงสิทธิในการดำรงชีวิตได้อธิบายหลักปฏิบัติไว้อย่างชัดเจนกรณีมีการจับกุมบุคคล และรายละเอียดของสิทธิที่บุคคลผู้ถูกจับกุมพึงได้รับ วรรคดังกล่าวได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่าบุคคลที่ถูกจับกุมต้องถูกนำตัวมาปรากฏต่อศาลภายในเวลา ๒๔ ชั่วโมงนับจากการจับกุม และต้องได้รับการตรวจร่างกายโดยแพทย์อย่างน้อยหนึ่งครั้งภายในเวลา ๔๘ ชั่วโมงของการจับกุม หากเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติตามหลักเกณฑ์เหล่านี้ เหตุการณ์อย่างกรณีของราชันและคนอื่นๆ คงไม่มีวันเกิดขึ้นด้านที่แสดงถึงความไร้มนุษยธรรมที่สุดของภาวะฉุกเฉินก็คือสิทธิมนุษยชนที่สำคัญสองข้อ ซึ่งหมายถึงสิทธิในการดำรงชีวิตและสิทธิในการรับรู้ถูกปฏิเสธโดยสิ้นเชิง โศกนาฏกรรมที่เกิดกับลูกชายผมนับเป็นเรื่องปกติธรรมดาเมื่อมีการปฏิเสธสิทธิและเสรีภาพของบุคคล

ภาวะฉุกเฉินถูกยกเลิกไปนานกว่า ๒๕ ปีแล้ว คนทั่วไปก็ลืมช่วงเวลาเหล่านั้นไปเกือบจะหมดสิ้น นี่เป็นเรื่องอันตราย เพราะอำนาจมืดของภาวะฉุกเฉินยังคงอยู่ อุปมาเหมือนอสรพิษร้ายที่ซ่อนอยู่ในโพรงของมัน หากสบโอกาสเมื่อไรมันย่อมชูหัวขึ้นมาอีกครั้ง ประชาชนจึงจำเป็นต้องตื่นตัวอยู่เสมอ ผมรู้สึกว่าการสร้างแนวทางป้องกันที่เข้มงวดรัดกุมเพื่อเผชิญหน้ากับอิทธิพลมืดพวกนี้ ผมเคยลั่นวาจาไปนับตั้งแต่แรกที่เกิดเรื่องของราชันแล้วว่าเราไม่ควรปล่อยให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นในประเทศของเราอีก ภารกิจทั้งหมดของผมนับแต่นั้นเป็นต้นมามีเป้าหมายเพื่อสิ่งนี้

หนังสือเล่มนี้ถือเป็นส่วนหนึ่งของภารกิจนั้น

เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ประชาชนตื่นตัวและลุกขึ้นมาต่อต้านอำนาจของภาวะฉุกละหุกที่เราจึงเดินขบวนไปตามที่ต่างๆ ของรัฐ ประชาชนทุกคนที่เคยถูกทรมาณในช่วงนั้นต่างออกมาแสดงตัว พรรคการเมืองทุกพรรคที่ไม่ได้อยู่ในอำนาจระหว่างภาวะฉุกละหุกก็มาร่วมมือกับเรา โดยมีองค์กรเยาวชนฝ่ายซ้ายคือสหพันธ์นิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทยและสหพันธ์ยุวชนเพื่อประชาธิปไตยแห่งประเทศไทยเป็นผู้ประสานการจัดงาน และมีนายโคดิเนอริบาละกฤษณ์ กับนาย พ.พ. ดาชันเป็นตัวแทนจากทั้งสองกลุ่มตามลำดับ นายโกปี โคตามูริคคัล ตัวแทนจากพรรคคอมมิวนิสต์อินเดีย (สายมาร์กซิสม์) และนายเอ็ททุมณู ราชกฤษณ์ ตัวแทนจากพรรคภารตียะชนตะก็มาร่วมเดินขบวนด้วย ส่วนผมทำหน้าที่เป็นผู้นำของงานนี้ ประชาชนทั่วทั้งรัฐเคราะห์ลาให้การต้อนรับคณะผู้แทนอย่างแข็งขัน มีประชาชนนับพันมาต้อนรับเรา

ผู้หญิงคนหนึ่งจากเขตมาลัป্পุรัมอุ้มทารกน้อยมาร่วมเดินขบวนด้วยสามีของนางเป็นข้าราชการระดับท้องถิ่นที่ถูกจับหลังจากถูกคนป้ายสีว่าเป็นสมาชิกพวกหัวรุนแรง เขาตายระหว่างการคุมขังของตำรวจ ไม่มีใครทราบสาเหตุของการเสียชีวิต ตำรวจอ้างว่าเขาเสียชีวิตตอนที่รถจี๊ปตำรวจที่เขานั่งอยู่เกิดไฟลุกไหม้ การเดินขบวนครั้งนี้มีเป้าหมายเพื่อเข้าพบและยื่นหนังสือต่อนาย อ.ค. แอนโธนี หัวหน้ารัฐมนตรี เพื่อขอร้องให้เขาได้รับทราบของเจ้าหน้าที่คนนี้เข้ารับราชการ เพื่อเป็นการชดใช้ความผิดที่สามีของนางต้องเสียชีวิต หัวหน้ารัฐมนตรีน่าจะจะช่วยเหลือครอบครัวนี้ให้รอดพ้นจากความเดือดร้อน แต่เขากลับปฏิเสธ

ประวัติศาสตร์จะไม่ให้อภัยต่อการขาดความรับผิดชอบและความเย็นชาบ่อยนัก ผมต่อสู้อย่างโดดเดี่ยวเพื่อลูกชายที่เสียชีวิตไป แม้จะอ่อนล้าผมก็ยังคงสู้ต่อไป

ความพยายามอย่ามีแก่ใคร

พมใกล้จะถึงจุดจบของการต่อสู้ของผมแล้ว เปรียบเหมือนจิตรกรที่วาดภาพ *กะลัม* ผู้ถ่ายทอดชีวิตที่เต็มไปด้วยสีสันทแห่งความปวดร้าว หยาดน้ำตา และความตื่นตระหนก บางสิ่งบางอย่างยังถูกทิ้งไว้ข้างหลังเสมอแม้เมื่อผมพยายามปลอบใจตัวเองว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นล้วนเป็นชะตากรรมที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ท่ามกลางสีสันทอันเข้มข้นและแสงตะเกียง ศิลปินผู้นี้รู้สึกโดดเดี่ยวมากขึ้นทุกวินาที ผมแก่เฒ่าลงและจำเป็นต้องมีคนคอยช่วยพยุงเดิน ทุกมือที่ยื่นมามัลลันอาบรดความเมตตาให้ผม

เมื่อคืนฝนตกหนัก แสงฟ้าแลบแวบผ่านหน้าต่างห้องผมเป็นสีเงิน คงเป็นเวลาดึกแล้วจึงหวัะการหายใจของคนทีหลับสนิทดังอยู่รอบตัวผม ผมพักอยู่ที่บ้านของลูกสาว หน้าต่างห้องที่ผมนอนเปิดไปสู่สระน้ำ น้ำในสระส่องประกายสะท้อนแสงฟ้าแลบ ยามนี้ราชันผู้ดีขึ้นมากในความทรงจำของผม เขาเข้ามาสู่ความทรงจำของผมในรูปของเงา แสงจันทร์ และสายฝน เพื่อนคนหนึ่งถามผมว่าระหว่างความเจ็บปวดของพ่อที่ลูกชายตายจากไป กับความเจ็บปวดของลูกชายต่อการตายของพ่อ อย่างไหนสาหัสกว่ากัน? ผมไม่มีคำตอบ โลกของผมกลายเป็นโลกที่ว่างเปล่า ดวงอาทิตย์ของผมตกดินไปแล้ว ดวงดาวของผมก็จากไป พ่อคนไหนก็ต้องร้องหาลูกชายและต้อง

หลังน้ำตาออกมาเพราะความทรงจำอันแจ่มชัด

ถึงจุดหนึ่งผมเริ่มเชื่อว่ามีวิญญาณหลังความตาย วิญญาณที่ถูกเพรณกำลังร้องไห้คร่ำครวญมาจากป่าลี้ลับที่ไหนที่ผมก็ไม่รู้ เขาน่าจะอยู่ตรงนี้หากว่าวิญญาณจะมีตาที่มองเห็นทาง นี่ใจแม่ที่เขารักและกำลังเดินจากไปสู่ความมืดมิดนิรันดร์พร้อมกับระลึกถึงเขา และผมผู้เป็นพ่อถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง พ่อผู้อ่อนแรงคนนี้ได้ไปไหนไม่ไหวถ้าไม่มีใครช่วย แต่มือคู่นี้ยังลั่นเทา มือคู่นี้ที่เคยอุ้มเขาขึ้นมากอดไว้แนบอบกยังคงลั่นเทา ทำไมลูกน้อยของพ่อยังไม่กลับมา?

สายฝนที่ปลุกเร้าความรู้สึกขึ้นในตัวผมในช่วงวัยเด็กสาตกระหน่ำลงบนหลังคาเมื่อกกลางดึกคืนนี้ขณะผมหลับอยู่แล้วก็ซาลง ฝนที่ตกลงบนหลังคาลาดเอียงนั้นมีเสียงดนตรีอยู่ด้วย เดียวนี้ผมรู้สึกท้อว่าสายฝนกำลังบอกเล่าเรื่องราวที่ผมไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน ผมพลัดหลับไปอีก หลับลึกในท่วงทำนองแห่งความปวดร้าว

ในวัยเด็กของผม พวกคอมมิวนิสต์มาถึงหมู่บ้านผมที่เซอร์เปอในสภาพที่ชุ่มโชกด้วยฝน ตัวลั่นเทาเพราะสายลมอันหนาวเหน็บแห่งเดือนคาร์ติดาคัม* คืนนั้นเบื้องหลังคบบเพลิงที่ลุกไหม้จากอีกฟากหนึ่งของทุ่งนาอันกว้างใหญ่ คอมมิวนิสต์คนหนึ่งกับสหายของเขากำลังสู้มอยู่ด้วยใจระทิก ความคิดและความรู้สึกของคอมมิวนิสต์สองคนนี้แสดงออกอย่างชัดเจนเหนือเสียงร้องระงมของบรรดากบเขียดและจิ้งหรีดแม้ในคำคืนที่ฝนเทลงมาเช่นนี้ ผมยังจำแวตตาของพวกเขาในวันนั้นได้ นายอชุธา เมนอนคือหนึ่งในนั้น นายเมนอนผู้มีดวงตาเหนือล้ำบนใบหน้าที่เต็มไปด้วยหนวดเคราคคนนั้น ปลุกผมตื่นตอนเที่ยงคืน นัยน์ตาของเขารินหลังประกายแห่งความมกรุณาอันเปี่ยมล้นและน่าประทับใจออกมา ทว่าต่อมา...

ฝนที่ตกลงมาอย่างหนักไม่เคยหยุดเลย ฤดูกาลเวียนมาแล้วจากไป ผู้ที่เรียนรู้เกี่ยวกับประเทศนี้เกี่ยวกับประชาชนและผืนดินของประเทศนี้ได้ลิ้มเลือนฝนและท้องทุ่งอันชุ่มฉ่ำเขียวขจีนั้นไปในภายหลัง เสียงร้องของกบและจิ้งหรีด ความร้อนและแสงสว่างจากคบไฟที่ลุกโชติช่วงกลายเป็นของ

แปลกประหลาดสำหรับพวกเขา นายอชุธา เมนอนก็เป็นหนึ่งในคนพวกนั้นด้วย เขากลายเป็นคนแปลกหน้าสำหรับผม ผู้ที่รักและชื่นชมบูชาเขา อาจเห็นความสำคัญและสนับสนุนเขาต่อไปได้ ขอพวกเขาจงโปรดให้อภัยต่อภาพอันนูนตึบเปียกจากชายแก่คนนี้ แต่ผมไม่อาจกล่าวคำขอบคุณได้

ผมไม่ได้มีความพยายามต่อผู้ใด ขอให้ผมได้เก็บแววดาอันอ่อนล้าและใบหน้าที่รกรัดด้วยหวดเครานั้นไว้ในใจผม ใบหน้าที่เปล่งประกายแห่งความกรุณาออกมา ความทรงจำของผมรางเลือนไป แต่ผมไม่อาจลืมหลายสิ่งหลายอย่างในอดีตได้ ชีวิตนี้ฝึกให้ผมตั้งลึกลงสู่ชะตากรรมของการเกิดมาเป็นมนุษย์ที่เปี่ยมเหมือนวังน้ำวน ผมได้เห็นความทารุณโหดร้ายและสภาพของความหมดลั่นหนทางจากการสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง ผมยังได้เห็นจุดสูงสุดของความรัก รวบรวมว่าหลังความผันลั่นๆ นั้นการหายตัวไปของราชันปลุกผมให้ตื่นขึ้นจากการเป็นครูสอนภาษาฮินดีผู้เกียจคร้านอยู่เป็นนิจ จากนั้นเป็นต้นมามันคือการเดินทางไกลที่เต็มไปด้วยอุปสรรคขวากหนามต้องร้องขอเศษทานของความสนใจและความเมตตาจากเพื่อนมนุษย์

โครุ เบนฮาร์ และนักฎมจคล ราชัน เล่าเรื่องค่ายัคคะยัมให้ผมฟัง พวกเขาบรรยายวิธีการทรมานที่ชวนให้ขนพองสยองเกล้าไปตัวก็ลั่นเทาไปราวกับกำลังพยายามอย่างยิ่งที่จะลืมเรื่องนี้ ผมไม่เคยถาม ไม่เคยปรารถนาที่จะรู้ แต่พวกเขาก็เล่าให้ผมฟังทั้งหมด

นายไชยราม ปะดิดคคาลจะนั่งที่เก้าอี้ค้อยออกคำสั่ง ขณะที่รถจี๊ปตำรวจก็วิ่งเข้าวิ่งออก พวกเด็กหนุ่มๆ ถูกลากตัวลงมา พวกเขาถูกทุบตีจากนั้นก็ถูกมัดมือมัดขาติดกับม้านั่งไม้ ตำรวจใช้ท่อนไม้กลมๆ หนักๆ ทุบลงบนโคนขาพวกเขา หลายคนทนความเจ็บปวดไม่ไหวก็หมดสติไป ตำรวจใช้ผ้าอุดปากพวกเขาไว้ไม่ให้ร้องออกมา หลังจากนั้นพวกเขาจะถูกนำตัวไปพบนายไชยราม ปะดิดคคาล ระหว่างซักถามเขาจะคลั่งดินสอปลายแหลมไว้ในมืออยู่ไปมา จู่ๆ เขาก็ใช้ดินสอแทงลงไปบนขาอ่อนตรงที่ไม่มีกระดูก

โครบอกว่าถึงตอนนั้นคุณคิดว่าตายเสียจะดีกว่า เสียขันธ์เพราะถูกดินสอแทงสามารถไต่ยีนไปถึงนอกค่าย

ทำไมต้องทรมาณกันขนาดนี้? พวกเขาตัวลั่นเพิ่มขณะเล่าบรรยายเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เมื่อคนเราหายจากแผลทางกาย รอยแผลในใจจะเพิ่มมากขึ้น

ราชันลูกชายผมถูกทรมาณเป็นคนแรก พวกเขาตรวจถามเขาว่าเป็นไรเฟิลที่ถูกขโมยไประหว่างการบุกโจมตีสถานีตำรวจคัยยะนะอยู่ที่ไหน เขาไม่เคยถูกเขี่ยนตีแม้แต่ครั้งเดียวในชีวิตอันสั้นของเขา ดังนั้นพ่อถูกทรมาณรอบแรกเขาก็เริ่มออกอาการป้อแป้ จากนั้นเขาถูกมัดติดกับม้านั่งไม้แล้วถูกทุบตีด้วยท่อนไม้กลมๆ หนักๆ เขาร้องเรียกหาแม่ ตำรวจเลยใช้ผ้าอุดปากเขาไว้ ช่วงสุดท้ายของการทรมาณเขาบอกตำรวจว่าเขาจะไปหาปืนให้พบเพื่อจะได้หนีไปให้พ้นจากการถูกทรมาณ หลังจากนั้นเขาถูกนำตัวไปพบ นายไชยราม ปะติคคาล ซึ่งสั่งตำรวจให้ขับรถจี๊ปพาราซันไปหาปืน จากนั้นราชันก็ร้องขึ้นอีก เขาบอกตำรวจว่าเขาไม่รู้เรื่องปืนอะไรทั้งนั้น แต่ที่บอกว่ารู้เพราะไม่อยากถูกทรมาณต่อไปเท่านั้นเอง นายบุลลิกโคตัน นารายณันจึงเริ่มเตะเขาตรงท้องน้อยด้วยรองเท้าบูตหนักๆ ที่พวกเขาตรวจใส่ เขาร้องเสียงดังแล้วล้มลงไปซัดดินซังกอกับพื้น จากนั้นก็นิ่งเงียบไปไม่ขยับเขยื้อนอีกเลย

ตำรวจเริ่มกังวลเมื่อพวกเขาแน่ใจว่าราชันตายแล้ว เด็กหนุ่มคนอื่นแอบไต่ยีนเสียงตำรวจที่เป็นยามบนพิมพำว่าวันนั้นมีเด็กหนุ่มถูกฆ่าไปหนึ่งคน พวกเขาตรวจเอาศพพาราซันยัดกระสอบแล้วเอาใส่รถจี๊ปขับออกไป พวกนั้นเผาศพเขากลางป่าทึบโดยใช้น้ำตาล ว่ากันว่านั่นเป็นวิธีที่ทำให้แน่ใจว่าแม้แต่กระดูกก็จะไม่เหลือให้เห็น

นี่คือเรื่องราวทั้งหมดที่พวกเขาเด็กๆ ซึ่งรอดชีวิตมาจากค่ายนั้นได้เล่าให้ผมฟัง ตอนที่พวกเขาเปิดรอยแผลเป็นตามร่างกายที่ไม่เคยจางลงจากการถูกทรมาณให้ผมดู น้ำลายก็หลังออกมาเต็มปากผม ผมรู้สึกหน้ามืดจนมองอะไรไม่เห็น หูก็แว่วเป็นเสียงกระซิบก้องขึ้น ช่วงขณะหนึ่งผมระลึกถึง

ลูกชายที่ควรจะมาพร้อมใบปริญญาวิศวกรรม ลูกชายที่ผมฝากความหวังไว้ ดวงประทีปดับลงแล้ว เปล่า มันไม่ได้ดับเอง แต่ถูกทำให้ดับต่างหาก บางคนบอกว่าร้านร้องขอชีวิตก่อนที่ปูลิโคตัน นารายณ์จะเตะเขาจนตาย พอเกิดหลานๆ พ่อแล้ว พ่อทันทีกับเรื่องที่ถูกชายลุงฮ้วนนอนขอชีวิต ใบหน้า อันอ่อนโยนของลูกผุดขึ้นในใจผม ร้องขอชีวิตด้วยสองมือที่กุมกันไว้ โอ้ ลูก จำ โปรดอภัยให้พ่อที่จนปัญญาคนนี้ด้วย ผมคร่ำครวญออกมา

โลกที่เต็มไปด้วยเรื่องราวกำลังผ่านไป ทุกเรื่องที่เรารับรู้ย่อมมี เสียงสะท้อนแห่งความจริงดังก้องอยู่ นึกแล้วยังคงล่าต่อไป ส่วนเหยือกก็ กำลังร้องขอชีวิตด้วยสองมือที่กุมกันไว้

ผมไปสำรวจรอบๆ ค่ายคักคะยัมกับนายราม กุมาร และนายอัปคุทหัน วาลิคันเนอ ซึ่งเป็นนักข่าว คลื่นความไม่สงบจากภาวะฉุกเฉินได้อ่อนแรง ลงแล้ว อาคารที่เคยใช้เป็นค่ายกักขังถูกทิ้งร้าง มันอยู่ไกลหูไกลตาชุมชน ผมมั่นใจว่าความลึกลับของมันนี่เองคือเหตุผลที่นายไชยราม ปะติคคาล เลือกใช้มันเป็นค่ายกักขัง เขาคงอยากทำให้มันใจว่าเสียงร้องจากค่ายแห่งนี้ ต้องไม่มีวันได้ยินไปถึงแม้แต่หมู่เมฆบนฟ้า

นายอัปคุทหัน วาลิคันเนอได้เขียนสื่อบทเกี่ยวกับราชันตีพิมพ์ออกมา ติดต่อกันในชื่อ “ค่ายคักคะยัมคทาปะรายุนนุ” แปลว่า “เรื่องเล่าจากค่ายคักคะยัม” สงครามที่เขาต่อสู้ผ่านหนังสือพิมพ์ *เทศกิมนิ* ซึ่งเป็นกระบอกเสียงของพรรคคอมมิวนิสต์ถือเป็นแบบอย่างของการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน เขาได้รับมอบหมายให้รายงานข่าวการพิจารณาคดีในศาลที่โคอิมาตุร์ และเล่ารายละเอียดให้ผมทราบอย่างครบถ้วนกระบวนความ เขาทำนายล่วงหน้าไว้อย่างถูกต้องว่าพวกพยานจะกลับคำให้การ ความสามารถของเขาในการศึกษาสังเกตรายละเอียดและวิเคราะห์รูปคดีทำให้ผม ประหลาดใจมาก ภายในเวลาไม่นานความผูกพันทางใจอันแน่นแฟ้นก็ก่อตัวขึ้นระหว่างเรา เขาปฏิบัติต่อผมราวกับผมเป็นพ่อของเขา

ผมรู้สึกสะเทือนใจเมื่อเราเดินดูรอบๆ ค่ายคักคะยม ตอนที่เราเข้าไปในห้องที่นายไชยราม ปะติคคาลเคยนั่ง ผมจินตนาการเห็นภาพเขานั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวนั้นมีมือก็คลึงดินสอแหลมๆ ไป ในห้องนี้เองที่ลูกชายผมได้กล่าวอำลาโลกอันงดงามใบนี้ ในห้องนี้เองที่เขาต้องงอตัวด้วยความเจ็บปวดหลังถูกรมมานอย่างโหดเหี้ยม เขาคิดถึงอะไรบ้างในช่วงขณะสุดท้ายของชีวิต? เขาอาจสบถออกมา อาจก่นด่าสาปแช่งความเขี้ยวสดชื่นบนโลกใบนี้ก่อนตาย...ไม่หรอก ต้องไม่มีวันเป็นอย่างนั้น เขาจะระลึกถึงแม่ผู้รอคอยเขาอยู่ทุกวัน ระลึกถึงพ่อที่คอยประคองเวลาเขาเดินไปรอบๆ และระลึกถึงทุกคนที่เขารักด้วยจิตใจที่มีบาดแผลได้อย่างไร? ผมเริ่มน้ำตาคลอเมื่อนึกถึงเรื่องเหล่านี้ ทั้งนายอัปคุพทันและนายราม กุมารมักจะอยู่กันเงียบๆ เวลาคุยกันพวกเขาก็ระวังที่จะพูดถึงแต่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับคดี จิ้งหรีดและแมลงตัวเล็กๆ ยังส่งเสียงร้องดังมาจากความเงียบบนอกค่าย ผมเคยอ่านเรื่องของบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ที่พูดถึงชีวิตและการต่อสู้จากอีกฟากฝั่งของความตาย แน่แน่นอนว่าความตายจะไม่มีวันเป็นเรื่องหนักอกสำหรับคนที่เคยผ่านโลกแห่งความคิดและอุดมการณ์อันยิ่งใหญ่มาแล้ว แต่ผมไม่เชื่อว่าราชันจะได้เคยชิมชับเอากะแผลมอันสดใหม่แห่งความศรัทธาที่พัดผ่านประเทศนี้หลังการลุกฮือที่เรียกว่าแกกซัลบารี ตอนที่ผมถามเพื่อนที่เป็นสมาชิกแกกซัลบารีคนหนึ่งว่าราชันเป็นหนึ่งในสมาชิกของกลุ่มหรือไม่ เขาตอบว่าราชันเป็นแค่ผู้สนับสนุนคนหนึ่งเท่านั้น นั่นน่าจะเป็นความจริง มันคงเป็นเรื่องเหลือปากว่าแรงที่ราชันจะไปบุกสถานีตำรวจแล้วฉกปืนไรเฟิลไป เขาเป็นคนที่ใจเสาะขนาดที่ไม่สามารถแม้แต่จะคิดเรื่องแบบนั้นได้

เรื่องของเรื่องก็คือมีคนซื้อราชันอยู่ในกลุ่มคนที่ไปบุกถล่มสถานีตำรวจคัยยะนะ ตำรวจก็เลยรวบตัวเด็กหนุ่มทุกคนที่ซื้อราชันไปซังและทรمانที่ค่ายสำนักแห่งความยุติธรรมของผมทำให้ผมไม่อาจประนีประนอมต่อเรื่องนี้ได้ มีคนบอกผมว่าการทุบตีด้วยท่อนไม้จะทำต่อหน้าผู้ถูกกักขังคนอื่นๆ พวกเขาต้องผ่านทางเดินแคบๆ มีดๆ ที่มีกรทรมาน ถูกบังคับให้มองดูร่างที่บิดงอและฟังเสียงร้องอันโหยหวนของคนที่ถูกทรมานซึ่งมีดวงตาแห่งผาก

ขณะที่เหยื่อคนหนึ่งกำลังบิดตัวด้วยความเจ็บปวด เหยื่อรายต่อไปก็รอให้ถึงคราวของตนบ้าง

ผมมารู้ทีหลังว่าราชันยอมให้ตัวเองถูกทรมาณโดยไม่ปริปาก ผมเคยอ่านเกี่ยวกับคนที่ถูกเรียกออกไปตายในค่ายนาซี ขณะที่เจ้าหน้าที่ขานชื่อคนอื่น ๆ ก็เข้าคิวรอให้ถึงตาตัวเอง พวกนาซีถึงกับระวังที่จะไม่เรียกชื่อสามีและภรรยาให้ออกไปตายพร้อมกัน ฮิตเลอร์รู้ว่าความเจ็บปวดของการพลัดพรากและการสูญเสียนั้นรุนแรงกว่าความตายมาก

นายพอล เจ้าของบริษัทเอกชนซึ่งเป็นตัวแทนจำหน่ายอะไหล่รถยนต์ ยี่ห้อบีออปูล่าและเป็นคนมีชื่อเสียงเป็นคนหนึ่งที่ถูกขังในค่ายคัคคะยัม พ่อของเขาทราบเรื่องนี้เร็วมากจึงติดต่อนายกรุ่นเกาะรันและทำให้เขาได้รับการปล่อยตัว นายพอลมีเงินติดตัวอยู่ ๕๐๐ รูปี ตอนที่ออกจากค่ายเขาได้มอบเงินนี้ให้เด็กหนุ่มคนอื่น ๆ หลังจากพูดกล่อมใครคนหนึ่งจนสำเร็จ พวกเขา ก็ไปซื้ออาหาร ก่อนหน้านั้นทุกคนต้องอดข้าว ราชันคงทนหิวไม่ไหว เด็กหนุ่มคนนี้เลยต้องถูกเผาในป่า แม่ของเขาไม่สามารถแม้แต่จะป้อนข้าวสักคำให้เขาก่อนตาย ผมเองก็ไม่อาจหยิบยื่นข้าวให้เขาสักคำในพิธีศพของเขาได้ เรื่องนี้ยังทำให้ผมทุกข์ใจมาก เมื่อผมได้ยินเขาเรียก “พ่อครับ” ในสายฝนที่ตกหนักบางคืน มันคือเสียงร้องของความหิว เมื่อคิดว่าลูกผมกำลังหิว ผมจึงไม่เคยหายหิวไม่ว่าจะกินเข้าไปมากแค่ไหน

“เราต้องเผชิญหน้ากับทุกสิ่งทุกอย่างให้ได้ ต้องเผชิญกับทุกเรื่องที่เกิดขึ้นด้วยจิตใจที่มั่นคงเข้มแข็ง ต่อเมื่อเราทำเช่นนั้นได้เท่านั้นเราจึงจะสามารถทำหน้าที่ทางสังคมของเราได้” นายอับปุกุทัน วาลิคันเนอปลอบใจผม ผมเข้าใจดี การต่อสู้กับความโหดเหี้ยมแบบนั้นต้องเริ่มที่ค่ายคัคคะยัมหลังยกเลิกภาวะฉุกเฉิน ผมไม่ควรทิ้งคนรุ่นใหม่ไว้กับม่านังไม้และการทุบตี

ผมนั่งอึ้ง ไม่มีร่องรอยของค่ายตำรวจเหลืออยู่ในอาคารหลังนั้น รอยแผลที่ค่ายซึ่งเปิดใช้งานสิบสามวันฝากไว้บนร่างกายของเด็กหนุ่มพวกนั้นไม่ได้ปิดประกาศไว้บนกำแพง แต่กำแพงพวกนั้นรู้จักเสียงร้องและเสียงถอน

หายใจของราชันดี มันตั้งตระหง่านอย่างเงียบงันไม่รู้สึกรู้สึกร้อน ฝ้าดูพวกเด็กหนุ่มบิดตัวด้วยความเจ็บปวด มีใยแมงมุมเกาะอยู่ตามผนัง มีปลวกอยู่ตามหน้าต่างที่ปิดไว้ ผมเปิดหน้าต่างบานหนึ่งออกทำให้แสงส่องเข้ามาในห้อง วิญญาณของลูกชายผมยังวนเวียนอยู่ในดินแดนลึกลับแห่งใดหนอ? ผมกดใบหน้าลงบนลูกกรงเหล็ก โอ้ ลูกเอ๋ย พ่ออยู่นี่แล้ว...

แสงแดดข้างนอกทำให้ตาผมพร่ามัว ผมคิดว่าหากวิญญาณมีตาเขาจะต้องมองเห็นผม เขาจะต้องจดจำนัยน์ตาที่กระตุกยิบๆ ของผมได้ มีเสียงดังมาจากใบไม้แห้งที่อยู่บนพื้นข้างนอกใช่ไหม? ผมกำลังได้ยินเสียงฝีเท้าของใคร? ผมเสียวหูฟัง

ผมต้องเผชิญกับคำถามที่ว่าผมรู้สึกโกรธแค้นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีส่วนรับผิดชอบต่อการตายของราชันหรือไม่ คำถามนี้จุดผมให้ตกอยู่ในความลังเลสงสัย ผมเติบโตมาท่ามกลางความเชื่อแบบฮินดู สำหรับคนที่เกิดมาในบ้านที่ได้รับการคุ้มครองจากวัด การสวดมนต์ การถวายเครื่องบูชา และจารีตทางศาสนา การมีความรู้สึกเคียดแค้นถือเป็นเรื่องผิดปกติทีเดียว แต่ทุกครั้งที่ผมเห็นนายปูลิโคโคตัน นารายณ์ออกมาได้เถียงอย่างเผ็ดร้อนทางโทรทัศน์โดยมีหมวดโง่งที่ขยับขึ้นลงอย่างกระฉับกระเฉงของเขา ความรู้สึกโกรธแค้นจะวูบขึ้นมาในใจผม ผมระลึกได้ถึงชั่วขณะของความเจ็บปวดและหมดหนทางที่ลูกชายผมต้องเผชิญ ผมเริ่มคิดเรื่องการแก้แค้นโดยไม่รู้ตัว ความโกรธที่ผมไม่เคยรู้จักมาก่อนผุดขึ้นในใจผม ทุกครั้งที่ผมคิดว่าผมลืมทุกอย่างไปหมดแล้วผมกลับจำมันได้แจ่มชัดกว่าเดิม

“พ่อไม่ห่วงเขาเลย” แม่เขาพูดกับผมตอนเธอนอนรอความตายอยู่บนเตียง แล้วผมก็มองเห็นใบหน้าของพ่อที่วิ่งไปทั่วประเทศเหมือนม้า ฟันฝ่าอุปสรรคในแต่ละวันอย่างไร้ความหมาย แต่เมื่อเวลาล่วงเลยไปวันแล้ววันเล่าในค่ายคักคะยัม สิ่งที่เขาวิจารณ์เรื่องพ่อที่ไม่มีปัญญาช่วยลูกชายก็อาจกลายเป็นความจริง ผมยังมีน้ำตาไว้ร้องไห้ ในกายนี้ยังมีชีวิตที่อ่อนล้าแต่นอยู่

ดังนั้นขอให้ทุกคนที่ผมรักได้โปรดคอยให้พ่อผู้ถูกแข่งดำเนินด้วยหากผมได้ทำให้ท่านทั้งหลายเจ็บช้ำ

นายอิศวรร ไอเยอร์ และนายราม กุมาร นายวะทะบุติน อาจารย์ใหญ่ นายอัปคุททัน วัลลิกันเนอ...มีหลายคนเหลือเกินที่พยายามให้กำลังใจเวลาผมรู้สึกท้อเหี่ยวสิ้นหวังเหมือนตกอยู่ในความมืด ผมจะตอบแทนความช่วยเหลือที่พวกเขาหยิบยื่นให้ตลอดเวลาของการลี้มรส เหตุการณ์ที่ไม่เคยรู้จักไม่เคยพบเห็นนั้นในชาติไหนได้บ้าง? ขอขอบคุณเพื่อนๆ ทุกคน ขอขอบคุณ

เส้นทางของผมกำลังสิ้นสุดลง สายฝนที่สาดซัดไปทั่วกำลังจะซาลงในไม่ช้า ผมรู้สึกโชคดีที่หลายคนยอมเปียกฝนจนโชกเพื่อผมและร่วมไปกับผม ขอให้ผมเก็บความรู้สึกนี้ไว้ในใจเป็นการตอบแทน

ราชนั้เคยร้องเพลงได้เพราะ ตอนที่ผมเขียนว่าเขาร้องเพลงก็ต่อเมื่อแม่ของเขาขอเท่านั้น ลูกสาวของผมโกรธ พวกเขาบอกว่าราชนั้เคยร้องเพลงให้พวกเขาฟังเหมือนกัน เขาไม่เคยร้องให้ผมฟัง ผมไม่มีเวลาสำหรับเพลงของเขา นี่เองที่อาจทำให้เขาตัดสินใจว่าพ่อควรได้ฟังเพลงที่เขาบันทึกเสียงไว้อย่างเลวๆ หลังจากเขาตายไปแล้วเท่านั้น โอ้ ราชนั้ เพลงที่ลูกร้องขณะมีชีวิตอยู่พวกนั้นช่างเศร้าอะไอย่างนี้ เพลงที่พ่อไม่เคยฟังมาก่อนเลย ผมสัมผัสถึงบางอย่างในเพลงที่ใคร่ครวญถึงความตาย ลูกเกลียดการมีชีวิตอยู่มามากหรือ ลูกพ่อ?

ผมจะหยุด ฝนยังกระหน่ำต่อไป ผมระลึกถึงลูกชายเวลาที่ฝนตกหนักกระหน่ำหลังคาบ้านราวกับเสียงกลอง เหมือนมีใครกำลังเปิดประตูรั้วที่ใส่กุญแจไว้แล้วมาเคาะประตูหน้าบ้าน เป็นเรื่องไม่ถูกที่จะเขียนว่าวิญญาณของคนเป็นไม่อาจสื่อสารกับวิญญาณของคนตาย

ผมฟังเพลงที่เขาร้องจากเทปในคืนฝนตกนี้ ผมพยายามอาศัยเครื่องบันทึกเทปนี้รับเอากระแสน้ำที่สูญหายไป แผ่นดินอันอุดมกำลังถูกเติมเต็มด้วยเสียงเพลง เพลงที่ผม ชายผู้หยาบกระด้างคนนี้ ไม่เคยได้ยินมาก่อนจนกระทั่งบัดนี้ ลูกชายผมกำลังยืนตากฝนอยู่ข้างนอกจนเปียกโชก

ผมยังไม่มีคำตอบให้กับคำถามว่าผมรู้สึกอยากแก้แค้นหรือไม่ แต่ผมขอทิ้งคำถามหนึ่งไว้ให้โลก ถามว่าทำไมท่านทำให้ลูกชายผู้บริสุทธิ์ของผมต้องยืนตากฝนแม่หลังจากเขาตายไปแล้ว?

ผมไม่ปิดประตู ปลอຍให้ฝนสาดเข้ามาในบ้านจนผมเปียกชุ่ม อย่างน้อยก็ขอให้ลูกชายที่ผมมองไม่เห็นรู้ว่าพ่อของเขาไม่เคยปิดประตู

---

* เดือนสุดท้ายตามปฏิทินของชาวมาลาयाลัม ตรงกับเดือนกรกฎาคม-สิงหาคมของปฏิทินสากล-ผู้แปล

จากผู้แปล

ผนวกคำลင့်ตก

ข้าพเจ้าเขียนถ้อยคำเหล่านี้ออกมาหลังจากถ่ายถอดบทสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้จบลง พระอาทิตย์ยังไม่ทันขึ้นและฝนก็กำลังตก ข้าพเจ้าโทรศัพท์ไปหาคุณ ค.ก. สันกะระพิไล ผู้เป็นทั้งเพื่อน ที่ปรึกษาและครู และเป็นผู้มอบหมายให้ข้าพเจ้าทำงานชิ้นนี้ เพื่อบอกว่าข้าพเจ้าทำเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าร้องไห้ราวกับเป็นเด็กๆ ช่างเป็นการเดินทางที่เจ็บปวดเหลือเกิน ข้าพเจ้าอยู่ในป่าขณะเดินทางผ่านถ้อยคำในหนังสือเล่มนี้ทีละคำ มันเป็นป่าแห่งความทารุณโหดร้าย การฆ่าเอาชีวิต ความอ่อนโยน ความเมตตา และความรัก ป่าที่สัตว์ทุกชนิดอาศัยเป็นบ้านของมัน ป่าที่เราเรียกว่าโลกของเรา

อาจารย์อิสระ วาเรียร์ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ไม่เพียงเป็นอาจารย์สอนหนังสือ แต่ท่านยังเป็นกวีและนักต่อสู้อีกด้วย ท่านเป็นครูสอนภาษาที่พานักศึกษาหนุ่มสาวโลดเล่นเข้าสู่หมู่เมฆแห่งกวีนิพนธ์ ไม่เพียงแต่ท่านจะสอนนักศึกษาให้รู้จักตีความคำกับบทกวีแห่งชีวิตเท่านั้น ท่านยังสอนให้พวกเขา รู้จักต่อสู้กับอำนาจมืดที่อยู่รอบๆ ตัวเขา ท่านเตือนให้เราจดจำว่านักต่อสู้ทุกคนมีความเป็นกวีอยู่ด้วย อย่างที่ตีแลน โธมัสเคยกล่าวไว้ว่า เราต้องไม่ยอมอ่อนข้อให้กับอำนาจมืด เราต้องแสดงความกราดเกรี้ยวออกมา แสดงความไม่พอใจที่แสงสว่างกำลังตายจากไป ความไม่พอใจที่ว่ายังคงอยู่บน

แต่กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งเอเชียที่ฮ่องกงได้ร่วมมือกับชนานีธิในตรีซูร์
รัฐเคราลา ด้วยการตัดสินใจตีพิมพ์เรื่องราวการต่อสู้อันยาวนานนี้ออกมาใน
ภาคภาษาอังกฤษ งานนี้ทำให้เราต้องขอบคุณคุณบาชิล เฟอร์นันโด และ
ดร.ฟิลิป เซตังกะ แห่งกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งเอเชีย เช่นเดียวกับ
อาจารย์ ค.ก. สันกะระพิไล และบาทหลวงจอร์จ บูลิคกุติล แห่งชนานีธิ

บัดนี้ข้าพเจ้าเข้าใจแล้วว่า การต่อสู้ที่ทำให้มนุษย์เราประเสริฐกว่าสัตว์
เดรัจฉาน การต่อสู้เพื่อปกป้องทุกอย่างที่แสดงถึงความมีมนุษยธรรมของเผ่า
พันธุ์นี้ให้กลับคืนมาคืออะไร และบัดนี้ข้าพเจ้าก็ยิ่งรู้จักด้วยว่า ป่านี้ควบคุม
และปกครองโดยสัตว์ สัตว์ที่กินเนื้อเป็นอาหาร ปากของมันเปื้อนเลือด
การแก้แค้นไม่อาจทำให้พวกมันเชื่องได้ การต่อสู้อันพิสดารที่ต้องอาศัย
ความอดทนอดกลั้นและการให้อภัยนี้จะทำให้พวกมันเชื่องลงได้ในที่สุดไหม?
ข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่การต่อสู้ควรดำเนินต่อไปในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง
ความมีมนุษยธรรมในทุกด้านควรถูกปลูกให้ฟื้นคืนกลับและรักษาไว้ให้คนอื่น
หลายๆ รุ่นที่จะเกิดมา เพื่อน้ำและอากาศที่สะอาดบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น เพื่อท้องฟ้า
ดวงดาว และดวงจันทร์ที่แจ่มกระจ่างกว่านี้ เพื่อสายฝนและแม่น้ำของเรา
และเพื่อสรรพสิ่งที่อยู่รอบตัวเรา

ข้าพเจ้าติดอยู่ระหว่างผู้เป็นพ่อกับผู้เป็นลูกชาย หรือที่ถูกต้องคือระหว่าง
พ่อกับลูกชายของข้าพเจ้า พ่อของข้าพเจ้าต้องรอดคอยข้าพเจ้าแบบนี้ไหม?
ลูกชายข้าพเจ้าจะจากไปในลักษณะนี้ไหม? ท่านศรีเปรมจี พ่อของข้าพเจ้า
ผู้ล่วงลับไปแล้ว ได้รับบทเป็นพ่อคนนี้ในภาพยนตร์เรื่อง ปิระวี ซึ่งได้รับการ
ต้อนรับอย่างกว้างขวาง ท่านอยู่กับข้าพเจ้าในการเดินทางผ่านหนังสือเล่มนี้
บอกเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า มันเจ็บปวดเพียงใดที่ต้องแสดงบทบาทของพ่อที่สูญเสีย
ลูกชายไป แต่ยังเฝ้าคอยเขาอยู่ พ่อที่รักของข้าพเจ้าจูงมือข้าพเจ้าไว้และ
ร่วมเดินเข้าไปในป่าแห่งนี้ เมื่อสิ้นสุดการเดินทางข้าพเจ้าหันกลับไปมอง
ว่าลูกชายของข้าพเจ้ายังอยู่ที่นั่นหรือไม่ บัดนี้ข้าพเจ้ารู้แล้วว่าพระอาทิตย์
ไม่เคยตกดิน มีชีวิตหลังความตาย ความทรงจำคือกิ้งก้านที่ผู้วายชนม์ไป
สร้างรังไว้

พนักำลังตก ข้าพเจ้าเองก็เปียกฝนจนโชก สายฝนชำระล้างสรรพสิ่ง แต่รอยแผลเป็นจากแผลเก่ายังคงอยู่ ไม่อาจถูกล้างออกไปได้ง่ายๆ เพราะ รอยแผลเป็นเหล่านี้การต่อสู้จึงควรดำเนินต่อไป เพื่อสร้างสรรค์ให้เราเป็นคนที่ดีงามกว่านี้อีกครั้ง

ฟ้ายังไม่สว่าง ฝนยังตกต่อไป

นี่ฉัน

ตรีวันดรัม

๒๓ ตุลาคม ๒๐๐๓